

Zbirka pjesama
s Izložbe poezije
održane u Maloj dvorani Kneževe palače,
NMZ
18.03.-04.04.2025.

Organizatorica: Sandra Marelja-Muić

Ilustracije: učenici Škole primijenjene umjetnosti i
dizajna Zadar pod mentorstvom prof. Lidije Biočić

PDF priprema: Ana Jagić

KLETVA NEVINIH RUKU

Kamo sa vama
Nevine ruke moje
Što poput krijesnica
Preletješte kalendare
Kočareći riječi
Da njima ljubav nahranite

Recite mi
Gdje uviru prazna mora
ZNATE LI da se
Zrnca ganuća neće vratiti

Još malo
Odreće nas se i zvonici
Postat ćemo tišinom
Koje nitko ne želi da se sjeća
...
A proljeća
Taj gramoglasni osmijeh zime
Nedostatkom vjernosti okrunjena
Ugostiti ću jednog podneva
Na čajanki seobe

Tiha i prastara biješe
Ta naša nedorečenost

Ostavljam je kao dar
Travama jesenjim
U krilu posječenih lastavica

Na kraju balade ljepšeg svijeta
Preletjeh ljeta
Na kraju ove ljubavi postah dvostrukim portretom lica
Ptica
Što htjede letjeti sazviježdem usana tvojih.

Nek ne postojim
Nek me nema
...jer
vrijeme u kojem ne dočekah tvoje najljepše doba
NIJE NAŠ SVIJET

...tek krivo uštiman
otkucaj KLEPSIDRE!

Sanijela Matković

Učim se živjeti bez tebe

Učim se živjeti bez tebe...
...čitajući lekcije o samoći koje mi do sada nisu trebale...
...i mantre o prihvatanju boli...
....koje se kod nikoga do sada nisu vodile pod nestale...

Učim se prihvatiti poraz...
...vagati između samokontrole i samouništenja...
...pomiriti se sa činjenicom...
...da će svaka tvoja sljedeća rečenica zvučati kao prijetnja...

Učim se naviknuti na tamu...
...oči koje su do sada samo svijetlost gledale...
...i razumijeti bezvoljnost ruku...
...od trenutka kada su se od daljnjih pokušaja predale...

Učim se ne voljeti te...
...svjesno znajući koliko je to nemoguće...
...i kako sve naučeno danas...
...nikada neće vratiti ono što sam izgubio jučer...

Ivan Jukić

KADA U NOĆI

Kada u noći pijana luna
poprimi izraz pijane žene,
a duša pisca stihovlja puna
u pohod vječnoj ljubavi krene,

Kada sa mračnog, starog zvonika
odbija ponoć, pada tišina,
ko zastava iz ruku vojnika
pada i pjesnik od krvava vina,

pada s kišom što sapire lica
i puteve, prijatelja draga,
sapire volju i pjevanje ptica
pretvara u znanu himnu vruga;

kada su srcu svi pogledi teški,
izgubljeni odjeci viteški,
kada ga nešto oko grla steže,
splet ruke, razum kada veže,

kada se grudi nadimlju polako
u tišini što ti para uši,
kada ne znaš smijao bi se, il plakao,
muci što peče, bol dok guši, ti ljubi.

Jer žena je tvoja pjana zemlja,
tvrda kad je gaziš, mekih vena.
U njenoj krvi ti si topla žemlja,
pjan od sreće ti si: žedan žena.

Nikola Šimić Tonin

Na tragu proljeća

Ruža je posađena
Obitelj otuđena.
Kucnut će taj čas.

Sjedimo oko kreveta
Znamo što se sprema
Provjeravamo diše li ili
on samo drijema.

Kakva sreća
Zajedno smo svi
Kakva žalost
jer ja sam mu kći.

Ruža je posađena
Obitelj otuđena.
Kuca taj čas.

Ruke slabe
primaju naše
Suze niz lice
Nakapaju čaše.

Ruža je posađena
Obitelj otuđena.
Kucnuo je čas.

Simona Turudić

Put

Na poljanama ljudskih želja,
Stoji jedan kamen.
Kao spomenik životnih mijena,
On je svjetski znamen.

Pa i kad duša krene na put,
A stope bivaju teške.
Čovjek će izgledati ljut,
A neće biti svjestan svoje pogreške.

Ali nije sve onako kako se jednostavno čini.
Ma i more mora zadnju riječ reći.
Čovjek stremlji Raju i milini,
Ali zanat svoj mora teško ispeći.

Jer put nije sazdan od svile i cvijeća,
Put koliko može ugađa stopama ljudskim.
Svi se nadaju vremenu kasnog proljeća,
I nitko ne želi biti eskim.

Uh što je hladno: kazat će neki prolaznik.
Ne znajući da potvrđuje sudbinu svoju.
I ma koliko čovjek bio Nebeski miljenik,
Morat će nositi pečat ili sivu boju.

Prijatelji dragi jedno morate znati,
A da pritom nećete se očešati o Zakone.
Svoj Put ako možeš unaprijed plati,
Pa će nekad biti i nešto, makar po mome.

Maro Jović

Odlazak

Stare, poznate, iznošene cipele
štite neumorna stopala
pred stopama novim.

Negdje netko sanja.
Negdje netko živi.
Ovdje, čini se, nema spasa.

Što ostavljam?
Što uzimam?

Odlazak je izbor,
pa makar bio i krivi.

Andreja Lauš

BUČNA TIŠINA

Spokojno spavaš mi ti
Nebeske oči plavetnila mora u dubine te nose
Ušuškana,
u tankom pomplunu,
Sanjaj mi divne snove
Zaključanog srca baci mi ključ,
Rastvori fibule divnog komada sebe
Jer pred željeznim vratima ja neću vječno stat
Na kazaljkama mrtva ura
I grem spat'
I u mrklom mraku tihi zvuci,
Užurban sat
Preko jastuka moga
Misli roje mi glavom oslabljenom
Teške naravi tvoje spopadoše mi riječi,
što smisla moga vjetrenjače postadu
I guraju me naprijed dok volan nestabilno klimav vrluda
I znoj mi lice suho pokriva,
Oči na vrelin čačalicama užarenim što drže me..
Duga je noć, a slika je sto
Spavaj, spavaj mila moja

Leona Malec

ČIJA SAM JA

Čija sam ja?
Jesam li tvoja
Ili samo svoja.
Otrgnuta od iskona
Vrleti i dubina.
Jesam li mrak
Ili samo sjena?
Čija li sam
Kad sam snena?
Jesam li dijete
Ili lutka na koncu?
Ja nisam sjena!
Ja sam živa i žena.
Pomalo tiha
Pomalo zborna
Ali sam žena.
Nisam privjesak!
I neka sam iza vrata
Stojim kao stožina tvoja.
Vrijedna sam zlata
Čija li sam ?
Jesam li tvoja
Ili sam samo stih u nizu?
Ostadoh tvoja
I neka mi nisi blizu.
Ja sam samo Bozja.
Jesam li opomena ?
Čija li sam ,čija?
Čija li sam?
Znam Bože da tvoja jesam.
Ostade pismo kraj ognja.
Čija li sam?
Čija li sam??

Margita Bubalo

Način na koji se smiješ i kako se ophodiš,
tako mi je drago što postojiš.
Svaki tren s tobom blagodat je meni,
ti si kao sjaj u mojoj životnoj sjeni.
S tobom provesti vrijeme pa makar u tišini
ljepše je od slušanja pjesme u skladnoj rimi.

Za mene si poput cvijeta u raskošnom cvatu.
U ovome svijetu meni si kao na livadi ruža,
ona, prema kojoj se moja ruka, prva pruža.

I još na kraju sam zahvalan Bogu,
jer s tobom vrijeme provoditi mogu.
I zato želim ovakvih trenutaka više,
budi moje sunce usred tmurne kiše.

Frane Papak

Tebi koje više nema
Tebi koja nikad nisi imala vremena za sebe,
koja nisi mogla uživati u životu zbog ljudi pored sebe,
tebi koja si stalno radila za druge i zauzvrat ne tražila ništa,
koja nikad nisi primila bezuvjetnu ljubav iako si je drugima bezuvjetno pružala...
Tebi koja si radila od jutra do mraka i nikad odmarala,
čije su slabašne ruke neprestano radile i kad više nisu imale snage,
koja si uvijek bila budna i prisutna i kad ti je duša od umora već spavala,
tebi koja nisi mogla ni bolesna odmarati jer si uvijek imala posla...
Tebi koja si u životu samo iskusila okrutnost i mržnju ljudi,
koja nisi naišla na srodnu dušu s kojom bi mogla proživjeti svoj životni vijek,
tebi koja si bila nesretna i zarobljena u okovima pogrešnih izbora,
koja više nije imala načina izaći na pravi ili drugačiji put...
Možda sada živiš u nekom drugom prostoru i vremenu
u kojem nema patnji , boli i okrutnosti kakve si ranije doživjela,
u kojem sreća ne prati samo hrabre nego i pravedne,
gdje i ti imaš pravo primiti i osjetiti ljudskost i ljubav...
Možda sada vidiš stvari drugim očima,
onakvim kakvim one stvarno jesu i uvijek su bile,
ljude koji nisu zaslužili da im pružiš ruku i pokloniš svoje srce,
možda ti ipak nije žao što si im mjesto u svom životu dala?
Možda sada živiš na način na koji si oduvijek trebala živjeti,
možda se sada tvoja duša odmara od razočaranja u bliske ljude...
Da sada imaš ponovno priliku proći svoj ljudski vijek,
da li bi išla promijenila, da li bi sebi odabrala drugačiji put?
Tebi koja si uvijek bila na usluzi drugima i nikad marila za sebe,
koja nikada nisi putovala po svijetu i upoznavala tuđe zemlje i običaje,
koja si uvijek stajala nogama čvrsto na zemlji i nikada maštala,
koja nisi imala vremena čitati romane ni pisati pjesme,
ovo je pjesma o tebi , tebi koje danas više nema ...

Ksenija Benčić

Zatočenik prostora

Koliko smo ljeta bdjeli sami u pritajenim
razvalinama
I misleći da smo u snu
Otipavali obale tijela,

I koliko nam je ljeta ostalo
Dok krulje stabla,
I ridaju tramontane
Preko krvavog kovilja
Što se u dativu oblikuje

Dopola na kopnu
Pokraj nestajućeg mora
Iznad kojeg spontano pjeva noćna ptica

A noć je zarasla poput grma
I jedan se kobac utapa nadomak u
otrovnom potoku
Dok žitke dogorijevaju kule
I usrdno umire dijete u višeglasju
I vrpolje se praznine u uzdasima

Više neću raspoznati protuslovlje u
njihovoj napukloj semantici
Tek uvidjeti
Gluhonijem ružičnjak i pokisle ptice u
lirskim krletkama
I pokušat ću nestati u ogledalima
I u njima pronaći djecu ptica

Poneki svagdanji prizor

Bdjenje tigrova na plovilima i lica
nestvarne
djece obgrljene razgolićenim čigramama
Koja dosjećaju čežnju u razroke dane
U kojima uđoh u hlad vedrine
U tu staru klopku
Što miriše na cvat a utjehe naprosto
vidjelo nije
Oćutjet ću tu zebnju i vidjet ćeš da je
pristigla jeka
Ne znajući da ti to s leđa dolazi kasni
zaborav

Ivan Kudeljnjak

Poraženost

Ne samo da si presušio,
nego se optužuješ za to
makar znaš da se radi o kiši
koja se odlučila odmarati od primjedbi
da donosi sjetu i psovke.
Još te gađaju podsmijehom
kamo god pogledao,
još te i stvari ignoriraju,
životinje te sažalijevaju jako bratski.
Svećenik bi ti htio udijeliti posljednju pomast.
Mama plače kao da si dobio dijagnozu
o leukemiji.
Najgore su riječi.
Tvoje te uopće ne slušaju.
Kao da su se od djece pretvorile
u razmažene princeze,
traže da ih tretiraš kao oličenje kalokagatije,
kao da svaka samo to radi,
kao da nisu zauzete sviranjem
i da poput klauna ne zabavljaju tišinu.
Da, kako sada govoriti, potužiti se
kad si izbačen iz radosti kao prekobrojan.
Preostaje ti samo plakati,
suzama natapati sekunde
nadajući se da će ih one navesti
da dopuste bar travi da izraste.

Željko Funda

Spomen

Bila jednom ona jesen
ja pred tobom sav zanesen.
Cesta pusta bez krivina
samo ti ja i tišina.

Iz daljine pamtim lice
obris ko u repatice.
Uzavrele pamtim dane
uspomene naše znane.

Razbacane rime puste
leden brijeg gorko spuste.
Smola šaptom samo teče
odlazim do jutra reče.

Ko planina na tlo padne
usred te večeri hladne.
Tirkizan i plah maslačak
munje, grom pa rastanak.

S litice duša skače
ispijeni otrov plače.
Još gledam što se desilo
Odlaskom u plavetnilo.

Vratiti se više neće
Nit' će biti takve sreće.
Magla sama krene
progutale nas naše sjene.

Filip Ladiš

Djetinjstva Pogled

Osjetim nakon toliko godina, osjetim ružu, moju
Rožu...

Na ulici djetinjstva
U ogoljenom vrtu
Nekadašnje kuće
Među starinama obojenima u tamu
Visoko gore s pogledom
Na livadu rosnu
Raste jedna, Nestvarna Roza

Moja Roza...

Naizgled posve običan cvijet
Dok u sebi nosi sliku jedne djevojčice
Ogrnula se plaštom najranijih sjećanja,
koja su jednom započela i nikada nisu prestala

Latica za laticom
Poput svijećica na rođendanskoj torti
Ugasu se
Nestaju
Ponovno dođu
Ringišpil.

Stvarnost ili privid
Ne znam...
Ali,
Moja Roza je na istom mjestu
Obasipa me čarolijom
pružajući mi povratak u spokoj,
Djetinjstvo.

Roza, osjetim te!
Promijenila se nisi

Molim te,
Kada mene jednom ne bude
Ti
Ostani tu,
Ostani za zauvijek.

Lucija Škara

Viktorija Grgin - Malo

Malo

Da te volim
premalo je reći
to trebaš osjetiti
tu ne pomažu riječi

Da te želim
čini mi se malo
ja za tobom gorim
drugo sve je stalo

Da te trebam
nekako mi slabo
svaki tvoj dah
moje je blago

Zato ću ti reći
ja dišem za tebe
i otkad te imam
ja ponovo volim sebe

Dejan Čurlić

Dok još miruju koraci
nezapočetog praskozorja
odjek mjesečine
gubi se kroz dno
večernjeg sklada
i dok zamiru jecaji
dalekih zvonika
na brežuljcima
sjena u meni
pokrivena lišćem
još te udiše u se

Tina Maršić

TAKO PRIRODAN...

Nekoć -
... potrpah ti
pohabane riječi
sve u voćem zarumenjenu košaricu
kutijicu očiju
i punašnih ti usta
oh! to bješe
tako sočno, tako voćno...
Usto
videć' kako Riječi koje
izusti ti
nisu blagoslov
nit' čudesa...
Riječi gole
bjehu tek prokletstva.
Laži,
laži...
laži...
Ali njihov okus, sukus, nektar –
tako MAMI!
tako DRAŽI!

Reče: „TRAŽI!!!“
povazdan
svejednoć -
njihov poredak me
smućuje i ...
BLAŽI.

Svrnuh pogled
na te uhodnike
izlaz nisu,
obzor nisu;
IPAK!
sve što pojmem
sve što tičem
lako, lako –
ljubavlju zar sričem...?!

Slava ROSANDIĆ

Nikad

O moj Bože,
otišla je sa zadnjim vozom
sunce u očima njenim me oslijepilo,
usnice su joj mirisale na med,
njeni brzi pokreti, su me uznemirili da blaženstva,
donijela je glazbu mira i strasti
možda sam samo zamišljao
možda sam samo glumio, pretvara se, lagao,
ali bila je tako zastrašujuća u svojoj jednostavnoj ljepoti,
krala moje misli i riječi,
sa njom bi mogao dijeliti vrijeme, prostor, zrak, noć, jutro,
mogao pobijediti udaljenosti od tijela,
Znam da nemam prava ni ovlašćenja, da bi se borio,
sada sam prvi put shvatio važnost želje
ludosti, boli, ludog nemira,
kada ne možete učiniti ništa, kad je odlučeno ranije,
duplikat, glavni dvojnik, koji je uvijek bio ledeno hladan,
pobjegao u panici, ona i njezin suđeni čovjek,
taj varljivi osjećaj koji sam čekao cijeli svoj život.
Nisam znao što se događa, ne znam, ne znam, ja ponavljam,
ali ja sam shvatio da ću je ubijati noć po noć,
a to nije u redu, ja nikada je nisam upoznao,

nikad poljubio, nikada nije osjetio na sebi.
Vlak je bio izgubljen u magli zaborava
ruke su mi krvave, nemam oči, nemam lice
Ja nemam srce, sjedim pod mrtvog hrasta, nikada, nikada ...

Franjo Frančić

BOŽANSTVO MOJE

Zaspat ću noćas
posljednji put
u tvom snu punom milosti.
Na zelenim poljanama,
na obroncima poznatih mi šuma
vilinskih,
gdje pastiri jedu kupine opojne, zrakom sunca uzgojene
i nevjeste mlade nose
grožđe,
nektar netaknuti,
u poznato mi selo mladosti.
Gdje se ljubav grli s ljubljenima
i slavuji pjevaju u njihovu čast.

Zaspat ću noćas u tvom snu
posljednji put.
Na obroncima čarobnim,
dobro poznatim,
obroncima tvoje duše
moj čarobni svijete.
Posljednji put!

Zorica Antulov

Kaos na glavi

Kad se dvije vlasi na Nikinoj glavi sretnu,
nastane zapetljanac, krkljanac,
ne znaju kud da se metnu.

Tad ušeta češalj da ih smiri,
zbiju redove, nijedna više ne viri.
Češalj bi sad amo tamo,
pa bi naprijed nazad,
svašta mu na pamet pada,
dok Nika ne može od jada.

Sve se vlasi urotile da zadrže
taj češalj grubi,
“drž’ amo, ne daj da mrdne”,
svaka vlas ludi.

“Zašto li toliko boli?”, Nikina se čuje rika,
a u Miška, njenog malog brata, samo cika.
Pravo govoreć’, ne voli ni on kosu prati,
al’ sve je nešto hrabar dok mu seka pati.

“Nema čega nema”, prekorava Niku mama, iz kose vadeć’ gumene
bombone, krokodile, čips i avione.
Nika voli žvake, a čini se i njene vlasi,
jer svaku žvaku na svojoj kosi ko’ indijanski poglavica perjanicu nosi.

Ana Kombura

U DVORU

Đirani na skalinama
crveni, bili, rozi
kofe pune grozja
donile vridne ruke iz polja.

U badnju nasrid dvora
ispod fafarinke i bora
mlada Šinka grozje gazi
šesne noge u mastilu
od sunca ocrnile
sad su od grozja pomodrole.

Gazi grozje lipa Šinka
s lica pot
njedra joj umiva
i guču zategnjiva.

Stipe u badanj grozje baca
i na lipe noge
mlade Šinke pogled
posakrito baca.

Iz kužine babe Tonke
brudet čudo lipo vonja
u bruzinu ugor se više
ne koprca.

A na kantunu ispid štale
tamo ko tovara
did Ante meštar od računa
nešto lapišon crtulja
ispod glasa beštimije beštima.

A tamo doli kod obloga
kod masline stare
mala Ane štracon muhe lapi
brata Matu čuva
dok mati se ne vrati.

Triba robu još rastriti
dici večeru dati
blago napojiti
pa tek onda iti spati.

Kad mrkli mrak nastupi
u dvoru sve onda muči
ni maške ni pasa nema čuti
od umora svi pozaspali.

Mirela Klarin

JEDRA STAROG JEDRENJAKA

Odnesena nada u jedrima starog jedrenjaka
trag pravde curi kroz svjetlost u nebu
iskra je sišla na dno okeana
osvjetlila bol istine u njemu
Pogled prekriven morskom travom
kapci pod oklopom od školjke
dodiruje meki, nemirni pjesak
licem čistim kao latice cvjet
ostala nada u jedrima starog jedrenjaka
plima podiže ženu
vjetar joj daje snagu
iz jedra starog jedrenjaka.
Obasja joj pogled svjetlosti sjaj
plamen sunca udahnu joj snagu
svježina modrog mora
razbistri rasprave u njenoj glavi
začula je pjesmu harfe i radosti poj
valovi se rodili novi
raščistili nepravdu i zlobu
sad jedrenjak stari mirno plovi
more je štiti, potopilo ono što je boli
zna u ljepsi život je vodi
mirno more i jedrenjak koji lagano plovi

Suzana Ljepava

MORNARSKI EGO

Bolna leđa teške noge
Sve od truda po intradi
A onih što traže mnoge
Ima ih kao na stradi

More čeka na mornare
Njihove prečiste duše
Intrada čeka ratare
Vitar uvijek isto puše

I gledam s mosta more
Duši to otklanja nemir
Gledam i svitanje zore
Kristov osjećajući mir

Svakome tko nešto čeka
Puni su fulari svega
Zipka ga ne čeka meka
Nema mornara bez ega

Mornare more dočeka
A intrada nije tusta
Pokriva je zemlja meka
Za hraniti mnoga usta

Marko Jareb

Tišina

Tišina

nad najvišim zemaljskim planinama,
u najdubljim oceanskim dubinama.

U cvjetanju cvijeća,
u padanju lišća,
u sunčevom izlasku
i zalasku.

Nemoguće ju je dokučiti,
u njoj se Riječ tek da slutiti.

I prije početka
– prije no što ovog svijeta bijaše
i poslije svršetka
– nakon što posljednji Jahač odjaše.
Tišina.

Franческа Liebmann

Moje će uši rasti

Zaludu vječno plavetnilo neba
i davnih mitskih ptica poj
do nas skoro i ne dopire
taj zeleni glas
i dah s planine
kada se tisuće krila vinu
u crni roj i huk
ta velebna slika
neponovljiv zvuk
negdje daleko
možda je promatra
taj usamljeni netko
da nam se domoći
njegova oka
ščepati čvrsto resicu uha
te zaploviti tako
u široko plavetnilo neba
gdje davnih ptica poj
i danas zvoni
tamo ćemo s tobom dugouhi
biti bića bez prošlosti
a naše će uši rasti
hranjene pjesmom
grijane vjetrom
kao ogromna tijela
uskličnika

Srećko Marijanović

NA KAVI

Pozvala si me na kavu,
jer dugo se vidjele nismo.
Nudiš mi gutljaj jada
iz zapjenjene šalice jala.
Daješ mi ugriz bijesa
s hladnim, stisnutim usnama.
Iz vena mi čupaš sjećanje
na jedva zacijeljenu ranu.
Daruješ mi nastavak patnje,
nova promišljanja, novu boru.

Pozvala si me na kavu,
da istreseš iz sebe zakuhano zlo.
Da ispljuneš prljavi jal
u moju toplu šalicu kave.
A ja... prihvaćam sve,
dok gaziš po granici mog ponosa.
Okrećem drugi obraz,
pa zato sam ovdje. Zar ne?.
Gorka je ova kava,
a dugo se vidjele nismo.

Snježana Mihajlović

GOLE NOGE

Vadim trn iz pete prije svakog proljeća
Prije nego što noge postanu gole
Da bi lakše izdržale naježdu toplog sunca

Ne uspijevam nikada

Reci mi onako, iz prve
Bi li pogledao moje gole noge
Da ne budu oči okoštanim trnom
Bi li ih stavio u svoje krilo
Tako umorne, vruće
Da puste korijenje
Zatrpao ih smijehom
Pokrio nježnošću

Reci mi onako, iz prve
Jesi li ikad pomislio
Da bih se usudila skočiti u rijeku
Stiks
Bez da me držiš za petu
I što bi ti s tajnom koju vješto
Skrivaš
I prozirnim proljetnim mističnim
Pričama
-Vjerujem li u njih?

Ne uspijevam nikada

Reci mi onako, iz prve
Osjećaš li ispod trna
Lakoću strujanja kisika
Dok tajno, izdaleka
Gledaš tuđe gole noge
Tako da ću ti ja, dragi moj
Samo da znaš
Unatoč boli
Duboko disati

Reinholz Dragica

RUŽIČASTE NAOČALE

Česti su mamurluci ljudi,
nakon popijenih čaša crnila,
nad jutrom se nadvijaju tmurni oblaci.

Tuge ne štede nijednog čovjeka,
svatko je barem jednom pokisnuo do gole kože,
s kišobranom rastrgnutim vjetrom.

Predivne priče sretnih
nekad nisu bile obasjane ružičastim odsjajem sunca,
njihove brodove sigurne u zavjetrinama,
nekad je prevrtala silina brojnih nevera.

Potezi šah matova nad našim poljanama života
nisu zadnje igre i pečati gubljenja.
Šah života nudi sljedeću partiju,
porazi su samo dijelovi pobjeda.

Popljuvane ružičaste naočale,
zgažene na pločnicima, nesvjesnim stopama,
razlomljenih stakala čekaju da ih podignemo,
zlatom spojimo pukotine,
i uputimo novi pogled prema svijetu.

Lako je osuditi,
onoga koji širi osmijeh od uha do uha,
ne bi bilo lako,
živjeti u prošlosti njegovih sivih zidova.

Ljepotu ili ružnoću,
zalijevanje cvijeća ili bacanje smeća na tlo u kojem raste,
čovjek odabire, svakoga dana.

Poklanjam ti svoje ružičaste naočale,
da znaš, brišem prašinu s njih svaki dan,
svjesna da nose tragove pukotina,
oni su neizbježno vidljivi, ali,
presudu sreće ili nesreće,
mi je donosimo.

Volim ružičaste zalaske sunca iza ružičastih naočala,
premda, nakon njih,
mrak pada prirodno,
jer, znam da uvijek iznova dolaze.

Aneta Rudić

Za što bih se bila spremna potući

Maštam da vidim
modri barjak lažnoga mira
u plamenu,
ali ja ga ne bih zapalila.

Željela bih Robespierrovu hrđavu giljotinu
i glave naših dobrotivih hipokrita,
kao Saloma – pravednica.
ali ja im ne bih bila krvnik.

Bila bih prva u junačkom stampedu
na onaj trg s crkvom šarenog krova,
ali ni prva sprijeda,
ni prva straga.
U sredini,
prva među nevidljivima.

Ja bih se rado i potukla
za sve ono što mrmljam ispod glasa,
za ideale kojima sam odana nijemo,
za poštenje kojem su me učili tankoćutni.
Da, potukla bih se
tuđim šakama,
iz daljine,
a prve bih prebila,
ali baš namrtvo smlavila,
sve nas koji kažemo:

„Što ja tu mogu...”

„Tako je uvijek bilo...”

„Pazi da ne dobiješ po sebi...”

„Mene se ne tiče...”

„Netko će drugi...”

Lea Čorak

KAP

Kao nježan dodir
Kapljica klizi
Ostavlja tragove
Što miluju hladno staklo.
Traperava svjetlost
Probija njezinu bit
Razdvaja ju u boje .
Svaki dio blješti
Makar raspršen
Svaki je dio priče
Što za sobom ostavlja.
Kap kao sudbina
Teče obasjana
Teče nesmetana
Nježna i ponosna
Blještavo prolazna.

Emina Bakal

O TOME RAZMIŠLJAM DOK UPRAVLJAŠ BRODOM

gledam te dok loviš vjetar
pluća mi se pune kao jedra

tvoje tjeme
polje kamilice
tvoje ruke
mirisne stabljike

bojim se da te ne otmu sirene

što ako te zarobe u koraljnu kuću
algama zavežu za more

možda te već prate
šivaju ti jastuke
od jadranskih spužvi

periskama kradu niti
pripremaju svilu
za tvoje košulje

otimam ti kormilo
vodim nas do obale

odsad ljetujemo kod kuće

Marta Džaja

PONEKAD U PROLJEĆE

Nedostaješ mi dok šutnja puni uši
noćnim leptirima zaspalim na svjetiljkama ovog grada
kojeg sam voljela u ogrisku jednog kišnog aprila,
u prstima decembra ispod tvojih rukava.

Težak je ovo grad Stari moj,
tramvaji vuku umorne oči pospanih spavača,
ovo proljeće što juri niz padinu Gornjeg grada
u neskladu sa izbornim licima ulica zapita me gdje si.
Ova tišina između nas je ravnica s poljem crvenih makova
izraslih kao zavjet slobodi oko naših zglobova.

Ne zamišljam više proljeće
što prostruji kroz tvoju ulicu i skotrlja se do rijeke
da prespava u kljunu rode,
ovaj smiraj je kao magla na vodi,
kao zaborav stvari koje su se tek trebale desiti.

Peronima opet zvone kotači,
pored mene užurbani prolaznici bez lica,
ni jedan nalik tebi.

Dobro sam Stari moj,
čujem da si i ti dobro.
I nije to malo u ovom vremenu tanke niti života.

Samo,
nedostaješ mi u proljeće.
Kad' kiša pada.
Kad' čežnje polete kao lude kamikaze
kroz ovu ravnicu,
pokose polja crvenih makova i slete na tvoju ključnu kost.
Tamo gdje moja je kosa napravila gnijezdo.
Sklonište za pokisle ptice,
Svih mojih kalendara...

Ljiljana Zovko

Proljeće

Zimi, šuma šuti,
tek pokoji kos brzo zaleprša
i u zraku užurbano klikne
U proljeće, šuma se orosi zvucima,
lelulaju visoke note u krošnjama
Cijeli se orkestar nastanio u šumi,
glazbala ugađaju
Simfonija se šumom širi
Reski zvuci viola i violina
zapinju o mlade listove,
trubači skladno plavo nebo pozdravljaju
sitno rominjanje kiše piccollo spominje,
potom se udar čuje, to bubanj munju najavljuje,
klavir milozvučno potokom žubori,
šuma je oživjela,
sva se u zvukove pretvorila
Ptice su svečane frakove obukle
ugodno se smjestile,
glazbala ugodile
i onda šumu zvukom ukrasile.
Zec je duge uši naćulio,
sav se u uho pretvorio,
Sova je jedno oko otvorila
i u polusnu u koncertu uživala,
Maleni je miš u skoku zastao,
zadivljen, notama se sav ogrnuo
Mravi su skladno stupati stali
ritam su orkestra pratili
Na rascvjetalu rašeljku
operni solist u sivo odjeven se popeo
i potom pjev iz grla pustio
Cijela je šuma od korijena do lista
sva zašumorila,
solistu se duboko poklonila,
a solist je i dalje zrak kitio

Mirisni cvjetići rašeljke
po njemu su snježili
i cijelog ga u parfemu okupali
Cijela se šuma zanjihala,
plesne je cipelice obula,
zelenom haljinom zašuštala
i zanosno zaplesala
Plavo je nebo namignulo
lastavice za ruke primilo
Putujuća družina se vratila
i proljeća zvuke nam darovala.

Silvija Matijašević

Pravda pakla

Ubilačka mržnja mi uzme vid sad,
učinit ću sve dobro, samo kad, kad?
Oj nimfe, gospo, dajte mi prilike.
Njen grijeh iće, nema tu izlike.

Sve smisla ima, a tebe čekat će Đavo.
Što varaš i kradeš, okrutna kano
znam svoju sudbinu, čas je svanuo.
Odškrinu se vrata. Zbogom babo!

Klevet prostački zazivah ti bije
dok se krv u usta tvoja slijeva.
Ime Boga tvoj zloduh reć' ne smije.
A moj duh pak počne da se mijenja.

Pa što uradih? van pameti sam, lud'
Čitav moj život je bio uzalud.
Jedan izlaz vidim sad. Kakva milina.
"Čekaj i mene Đavle", i odjednom...tišina

Gabi Rotim

BIJEG

Točkovi brzaju.
Blijede tragovi kočenja.
Napušta me mjesto.
Zaboravit ću.
Sve!

U prohladnom danu
kroz užareno tijelo
prodire led.

Kuda?

Na ramenima
umornim od života
nosim sebe.
I svoje breme.
Bijeg.
U nepoznato.

Brže!
Ne okrećem se.
Odlazim
u sutra!

Katarina Mimica

ONA

U srcu mi se rađala velika bol. Dal
ću se ikada upoznati sa njom?

Sa vremenom moja potreba je bila sve veća. Pitao
sam se često, da li postoji za mene sreća?

Ljubav za mene je bila pojam, o
radosti ništa ja neznam.

Tama je ušla u moju dušu, gadan
osjećaj,
kao da te netko drži za gušu.

Bezizlazna situacija
ali ona je bila moja meditacija.

Ona je moj spas,
u meni je progovarao jedan Glas.

Nastupila je nada
i ja sam osjetio okus sreće tada.

Nedugo nakon došla je ona
i bila je gotova moja noćna mora.

Ljubav međusobno dijelimo, skupa
ćemo i da osijedimo.

Zlatko Krišić

POGREŠNA

Gdje ću te izliti dušo moja prepuna,
Na koje mjesto spustiti gomile tvoga kamenja,
Kome se trenom uteći ovako grubo ranjena,
Ima li zvijezda krakove za tvoja prazna snatrenja?

Jesam li okvir rabljeni za slike tuđih znamenja,
Otkinut listak zgužvani na vatri tuđeg plamenja?
Kome ću sebe podati ovako gola, naivna,
Čijim ću nožem rezati komade svoga slavljenja?

Jesam li, možda, stvorena da budem otok, pučina,
Tek jedan čempres i zrno na rubu tuđih obala?
Negdje sam dugo u lugu sebe tinjala,
Gasim se, zadnjim se praskom prašinom s vama pozdravljam.

Eto vas, bit ćete ista, umorom shrvana ruina,
Bit ćete sjena nad svjetlom moga zemljanog nadgroblja
I znam da nikada nećete imati otkucaj nekog žaljenja,
Bit ćete neravni obronci za skliskost lažnog kajanja.

A meni neće više biti važno imati za se vaša kvrgava ramena,
Moje će jastuke oblaci tkati za naslon ovog bremena.
I nitko neće pustiti suzu, uzdah, poneku riječ,
Priznajem, izgubih ipak i, na kraju, predajem zadnji meč
Jer me doista
Više nije briga!

U smrti egoista
Samoj sebi knjiga
Za zabavu!

Zvezdana Čagalj

Razdoblje samoće

U dnu doline,
doline
ispod plave
tmine
osjetih kako čudno moje
bilo kuca. Osjetih da
strune me šakljaju, moja
duša puca.

Nošena maestralon,
bistrin valon do daljine,
do daljine.

Nosi me čežnja za
boljin životon i krenuh,
veselon stopon.
Eto me, moj dolazak se bliži.
A ove ljutnje, čemeri tek su friži.

Eto me, došla sam! klicala
sam dugo no iznutra me nešto
vuče,
nešto me
tuče, nešto
sasvim drugo.

Upoznah čari
ovog raja, al mi
još ne diraju u
dušu. U glavi je
još graja.

Kome se obratiti?
Koga više molim?
Ovdje još više
čeznem jer tuđe
mjesto volim.

Nastani se u srce
moje duše i budi
bilo moga tijela.
čemerne misli
mene ruše
i moja nepromišljena djela.

Kaži mi, Špiro, što ću?
U ovim jadima se
gubim, znaš da ne
volim samoću.

No ostajem tu gdje jesam,
znajući da će me zauvijek
obasipat tuga jer nastavljam život
na krivoj strani juga.

Lucija Lena Čotić

ZAR OPET

ZAR OPET
DA TEBE
ŽELIM,
S NEMIROM
DA TE
DIJELIM.

DA
VRLUDAM
OPET
SAMA
I MAŠTAM
O
NAMA.

U
NOTAMA
SAMOĆE
DA SE
GUBIM.

ZAR OPET
DA TE
LJUBIM.

Višnja Pašić

Neprospavano "udarajuće" srce

Osjećam da ne mogu disati
Popodne me opet muči slabost
Mislim da su to tlakovi
Ili pak je to jugo samo
Samo da mi je slabo
I da ne mogu mirno da se umirim
U toj krevetnoj samoći
Što li je to?
Što mi ne da san i mir
Ove besane već treće noći u oči
Oči
Srce
Tijelo
Rane u petama hodajućih dana
I neprospavanih noći u kojima se "samotnjački" tlak sve više diže
Temperature rastu i pitam se što mi to ne da spavati ove treće - noći u oči

Ne mogu priznati fališ li mi

Kad, kako da fališ kad smo opet: ja
Ova samotnjačka soba
Besane noći
Ja, i oči u oči
I neprospavane noći
Udarajućeg srca

Anamarija Delbjanko

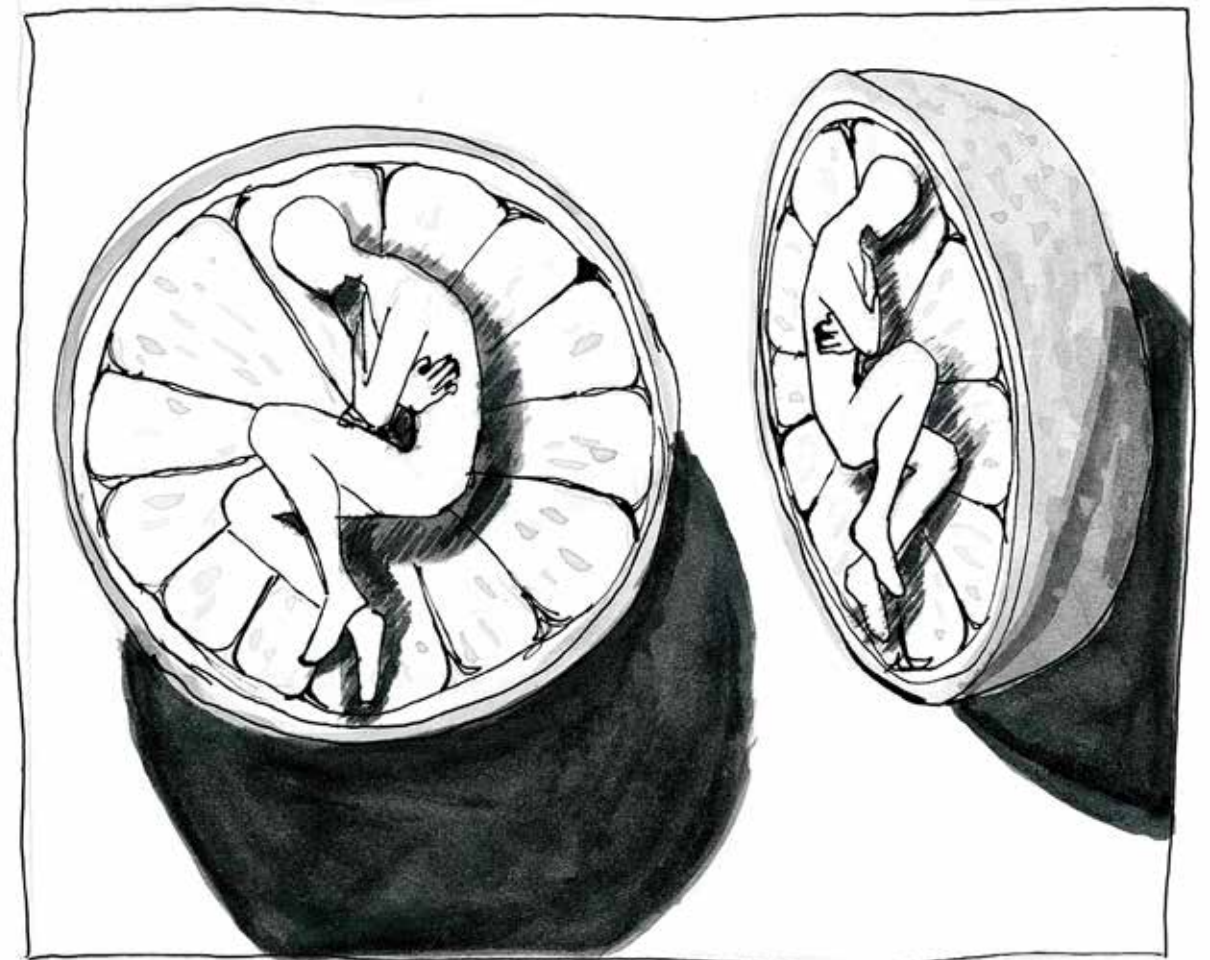
ljetu je gotovo

dani od mandarina su gotovi
od ljeta,
vidjela sam te samo jednom
kako si zapeo u krošnjama
kratke su mi ruke
a i srce mi je ranjeno
oslobodit ćeš se sam

dani od nektarina su gotovi
sunce ih pozdravlja na zalasku
poslije ljeta,
sve se zamagli
ostajem sama
ubačenih prstiju u prerane čizme
ispred kuće ti je prazno i nikada te nema

vidjela sam te samo jednom
kako si zapeo u krošnjama

Nikolina Kusić

Dunja Krpina
LJETO JE GOTOVO

EUROSTAR

U vlaku za Venezia Mestre
Južna Amerika se ne gasi.
Blebeće ko guska
kad je potjeraš s puta.

Britašija je zbunjena.
Gleda širokim očima
u jureći krajobraz
i traži neki znak
jer ne zna
je li sljedeća stanica njena.

Germanska suzdržanost
na licu preko puta,
kao sve je pod kontrolom
i prema planu.
Ne zna ona,
da u Italijama smo
i ovdje svašta može poč
odjednom k vragu.

Balkanka upalog lica,
izmučenih ruku,
izgriženih noktiju,
stišće kofer
cijelog svog života.
Pognute glave
umorna, izborana lica
zaspala na sjedalu.
I klizi polako
u ništa.

Mladost talijanska
ni za što ne mari.
Upada gromoglasno,
gura se i traži
zase nešto mjesta.

Nema.
Zauzeli stranci.
Viva Italia!
Vivat Europa!

Tea Perinčić

KUĆA SA BEZBROJ STANARA

Kada Bog stvori ovu planetu,
ribama podari najveću kuću na svijetu.
Njihova kuća su veliki oceani i mora,
budilica im svakoga jutra bistra zora.
Kreveti im biserne i koraljne hridi,
jastuci vođeni mjehurići mali
a pokrivači razigrani pjenušavi vali.
Dvorište im beskrajna dubina plava
koje krasi bezbroj algi i morska trava.
Kroz njihovo dvorište
još mnogo stanara prolazi
i svoj skriveni kutak nalazi.
Ta velika kuća s bezbroj stanara,
ta beskrajna dubina plava,
vječni je dom i mnogih potonulih lađa.
U toj kući, s bezbroj stanara,
živi i mnogo imena hrabrih mornara.

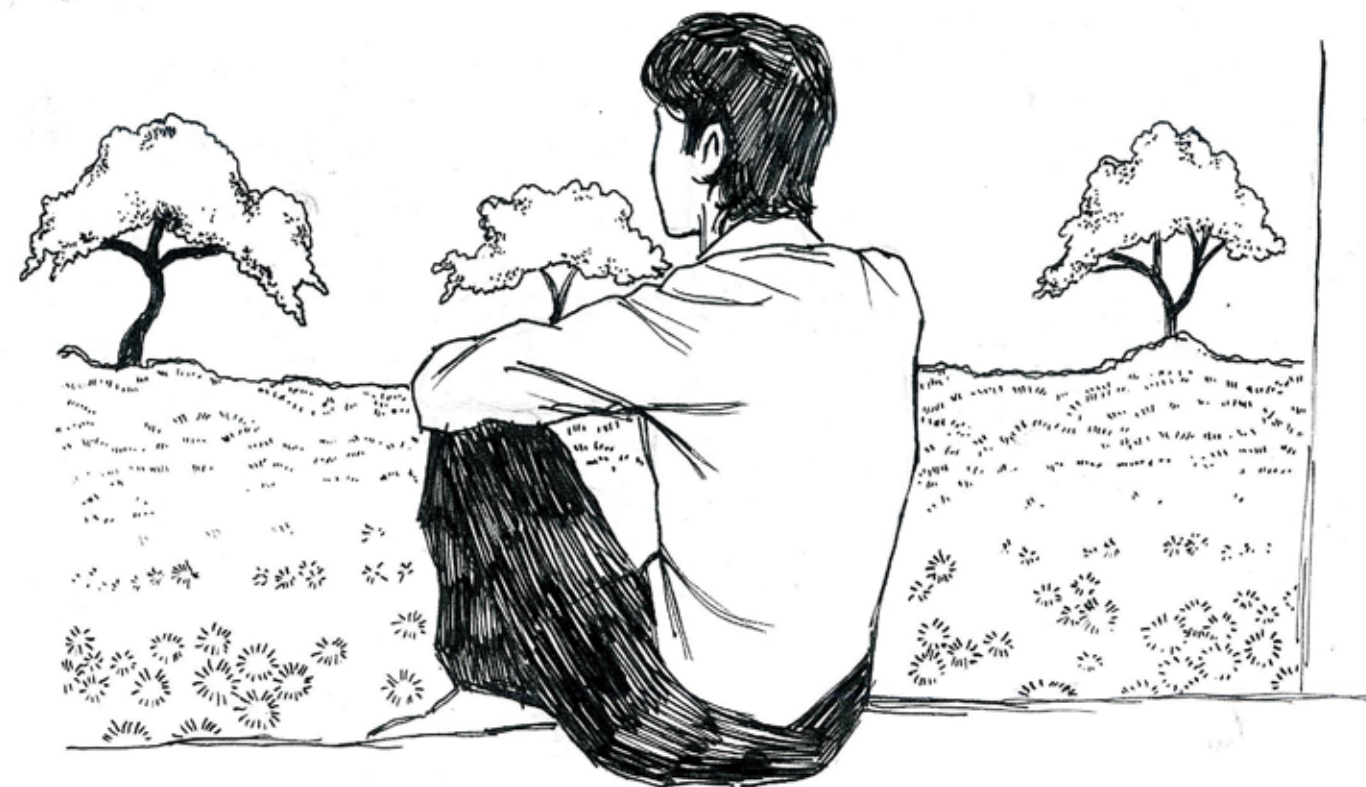
Snježana Liber

Kuća puna duhova

Lijepo je ovdje
Ponekad beskrajno dosadno
Dolazim u vlažnu, propuha punu kuću
Bilo nas je, bilo nas je puno
Još uvijek u njoj lebdi smijeh moje majke
Već izjutra iznad grada
Ona podigne sunce, zavitla buru
Zanjiše krhka stabalca maslina
Tu se uvijek izložim samoći
Ugovorim sastanak sa sobom
Orem sjećanja, probavam zauzdati vrijeme
Lijepo je ovdje
S proljećem, žuti dukati maslačaka
razbacaju se po travi
Ljeti, kupaju me sparine soba
I kad više ne mogu, svejedno dolazim
Nebo se boji modrinom
Dok na sunce iznosim materine perine
Vrijedne kao zlato
Dolazim posaditi cvijet
Udahnuti život kući punoj duhova

Nevenka Lang

„Kuća puna duhova“ Eva Karaman

Odlaze sanjari

Gdje to idu sanjari umorni?
Ti svjetski putnici, a uvijek pospani,
ispunjeni snovima, a srca praznoga
kojim putem odlaze i zbog koga?

Sanjar sanja uvijek ono što nosi u sebi,
da je život želju ispunio, on sanjao nebi,
njega čežnja zove u snovima,
želje nosi putuje noćima.

Kad se sanjar u snovima nađe,
u željenom putovanju on do srca dođe,
u toplini njegovoj želje se ispune
zato uvijek žudi da iznova krene.
Gdje to idu umorni sanjari?
Puti su im isti a putokaz stari,
sanjari kao snovi, gube se u noći,
na put bez povratka svi će jednom poći...

Marko Matičević

BOKA

I upita me prijateljica
da li je pala
koja pjesma
nakon Boke

Kako, kad je Boka
pjesma sama

Usta mora
i jezero morsko

Verige

Kako, kad je zanijemiš
od neke zemaljske tuge

Tuge u očima
prelijepe slikarice
Cate Dujšin

Njen prkos
podcrtan kičicom
Gusta sjeta

Ima tako nekih žena
čiji lik me sjeća
na povijest mog naroda. Jarost
pastelnih boja u njedrima, šapat
tamnih sjena u očima,
tamno suglasje čiji smisao samo naslućujemo
u nekom davnom vremenu, u tavnom sjećanju,
u pjesmi nasmijane sjete

Zrinko Šimunić

BROD

Na plovidbu svoju on odlazi u zoru,
Ljubeć' svaki val što mu hrli.
Oslonjen tako on vjeruje moru,
Dok ga rumeno Sunce u svitanje grli.

Nošen strujama odlazi u bespuće,
Da čežnje svog bića ispuni.
Al' vjeruje da će biti kod kuće
Kada prva zvijezda noćas Nebo okruni.

Nada se dobrom i ne boji se oluje,
Dok se nad njim prosipa nebeski svod.
Plovi u nepoznato jer u put svoj vjeruje,
I baš svatko od nas taj je brod.

Moglo se odustat, vratit dok je dana,
I ne riskirati da ostvare se snovi.
Ali nije zato pučina ovom svijetu dana!
More je stvoreno da se njime plovi.

U sumrak kupi sve bačene mreže,
Zahvalan za plodove zbog kojih je jedrio.
Pristiže u luku za koju sve ga veže,
I zna da je svaki val vrijedio.

Ella Bojčetić

Dunav

Ne sjećam se jasno lica ni glasova školskih prijatelja.
Pamtim samo miris Dunava i zelenu boju tog proljeća '91.
Vodotoranj u daljini.
Crkva na brijegu.
Puteljkom se spuštamo na obalu,
netko nosi kasetofon, odzvanja: Što sad ljubav ima s tim...¹
Sat je tjelesnog.
U visokoj se travi presvlačimo,
virimo ispod oka.
Bacamo školske torbe.
Mislimo da cijeli svijet čeka na nas.
Trčimo uz nasip na kojem je netko kredom, velikim slovima, napisao:
„Govorila si mi često da sam kao Dunav“. U potpisu stoji Mi.
Čamci uz dok.
Voda se razlijeva, plávi,
raznosi glasove kao što je rat raznio nas.

Mikica Ursa

---

¹ Prijava kazalište

LJETA

Još jedno ljeto nisi došla
Još jedno ljeto
Čekao sam
I čekat ću ovo
I ono poslije
Sve dok ljeta
Budu tu

Rana jutra na pustoj plaži
Do koje vodi
Kameni put
Ostaju sama
Iako puna
Snova i soli
Od nekada

I nisu vruća sretna i duga
Ne traju kao nekad
I ne ostaje trag
Samo su ljeta
I ništa više
Samo će proći
Kao i sve

U meni rastu
Mirne praznine
Kao zime na moru
Kiše i magle
Kad ne daju van

Na kamenu jedne obale davne
Samo se meni obraća val
Šumi o tebi
Tvoj okus se topi
Odlazi kao
Sva ljeta dosad

I nisu vruća sretna i duga
Samo će proći
Kao i sve

Mladen Klarić

Va kovi seni

Va kovi smo si seni.
Črni z udoron karbona,
na pol goli, potni celi,
mučeći aš nan makine glos iju.
I seno je ku nas je dopeljala kurijera oli makina i od kuda,
a još manje porto kadika nan se mrtvi zakopivaju.

Senega deština,
teških penseri
i senega stroha od umrit z škornjama od karbona
va črnoj školji kadi ni vrime ne ostaje živo.

U rudniku jednaki

U rudniku smo svi jednaki.
Crni s mirisom ugljena,
napola goli, a znojni cijeli,
nečujni jer nam strojevi glas jedu.
Svejedno je jesmo li došli autobusom, vlakom i odakle,
a još je manje važno gdje nam se pokojnici zakopavaju.

Jednake sudbine,
teških misli
i jednakoga straha od umiranja u čizmama punim ugljena

u crnoj rupi gdje umire i samo vrijeme.

Elis Gobo

Porta Terraferma

Mogu li sad ja
Skromno ili neskromno
Ovakva kakva jesam
Zaželjeti želju
Jer zadnji put nisam htjela
Zaboravila sam

Mogu li sad ja zaželjeti želju
Dok prolazim kroz Kopnena vrata
Čula sam legendu staru i drevnu
Kriju je zidine stoljetnoga grada

A što bih to ja poželjela
Što bi poželjela osoba otuđena
Od stvarnog svijeta i puke realnosti
U mašti snova i poštenja
Bez imalo pakosti

Kolebam se i more se pjeni
Otežem i hvata se plima
Pitam se iz vlastitih dubina
Gdje se skrila želja mogega bitka

Razglabala sam ondje poskrivečki
Što bi poželjela osoba bez želja
Ali znam kad bih imala riječi
Sve bih poželjela

Poželjela bih brda i planine
Visoke od stijenja
Poželjela bih mora i dubine
Od puke sreće sve bih htjela

Poželjela bih drugu sebe
Manje tuge i iskušenja
Poželjela bih jednog tebe
Od jedne želje tristo djela

I sad mi suze same idu
Nevoljko i bez stida
Putuju mi želje
Od ledenjaka do piramida
Jedna želja
Tako mala i tako sitna
S jednom željom sve bih htjela
Jer je bitna jer je silna

I nestaju mi moje želje
Pada sijeva puše vitla
Da bar volim samu sebe
S jednom željom to bih snila

Mirela Badurina

JEDNA VELIKA ILI PUNO MALIH

Što pobjeđuje:
jedna velika
ili puno malih stvari?

Ujutro bih rekao prvo,
pred spavanje sam ipak
siguran u drugo.

Najprije mi se činilo: Gle!
Drugi su već toliko poodmakli
da osim nekim velikim skokom
nemam izgleda za priključak.

A sada
gledam prema dnu
i sažalijevam se nad svima
koji su polomili kraljeznice
pri velikim pokušajima.

Da, mali koraci su laž,
ali čovjek ih treba činiti,
pobožno, strpljivo, naivno
dok ne dođe prilika za veliki.

Jer malima provociramo velike,
a čekanjem na velike
propuštamo male.

Tako se barem čini
s ove pozicije
uvečer.

Antonio Karlović

neki novi život

jesi li trebala otići
da postanem ja
je li tvoje bespomoćno tijelo
trebalo napustiti svoje mjesto u mojoj kući
da se otrgnem neopipljivoj sili i vlasti
pod kojom sam cijeli život težila slobodi
naivno vjerujući u vlastitu snagu i samostalnost
jesam li morala tvoje tijelo predati
da zaista postanem neovisna
jesam li morala ostati
bez mogućnosti da ti kažem riječ
kako bih konačno progovorila,
mama.

Marija Karacsonyi

Doviđenja, idem u život

Doviđenja,
ja idem u život.
Što ću u životu?
Krećem po jednu bajku iz dječjih snova.
U bajci bukti plamen zlato,
leprša prozirna vila dugom kosom.
Frkće razjaren vranac.
Čarobni zraci igraju kolo.
Dvorac od alema blista u kapi rose.
U dvorcu morska sirena pjesmu mi pjeva
na njedra me stavlja
mjesto uzglavlja.
Mlada kneginja jutro budi nudeći mi šalicu
topla mlijeka.
Doviđenja,
ja idem u život.
Polazim po bajku iz snova
koju sanjam u staklu prozora:
Ulica se prelama
i četiri staze mi se smiju,
na putove svoje me mame.
Potokom djetinjstva brode lađe
i sidre se u mojoj luci na ruci .
Plove obalama novim
gdje su svi sretni i nasmijani.
Doviđenja, idem u život.
Tražim svoju bajku.
U njoj su pjesme još neopjevane,

i staze suncem okupane,
i ljudi nevina osmijeha.
Svi su sretni i neiskvareni.
U njihovim srcima cvjeta ljubav za pčelu,
i pticu,
i mrava,

i cvrčka,
i hrčka
i travku,
i voćku,
i dijete,
i sve ljude
svijeta
našeg planeta.

Doviđenja,
krenuo sam u život.
Tapkam u tmini.
Tražim svoju bajku.
U sumaglici igličasto treperi.
U njoj je bistri izvor.
Napojit će me toplom
ljubavi spram cvijetom
i cijelim svijetom.
I jedna debela bukva čuva stražu.
Stoljetni hrastovi pjevaju sitnim pjevom
slavuja.
Zuj pčele u letu.
Vrba proljećem procvjetala.
Razigrala se tratinčica
na zelenom sagu sa žutim jaglacem,
Drijenak me vabi slatkim trpkosću.
Doviđenja,
ja sam u životu.
Vrludam svijetom.
Zbunjeno žurim
za svojom bajkom.
Ona je negdje u mojoj blizini.
Trebalo samo pružiti ruku,
tiho, nježno
da je ne prestrašim

i ona će dolepršati na moj dlan
kao leptir,
kao mirisna latica,
kao dašak.
Ipak,
strah me pružiti ruku.
Prepast ću svoju bajku,
jer ona je tako krhka i nježna,
prozirna, lepršava
šuštava
neodoljiva.
Svaku joj vlat prepoznajem,
tako je mila i draga,
sjajna,
samo joj na čelu duboka bora.
Ima u njoj pomalo svašta
neodoljiva kao mašta
puna benzina,
konjskih snaga i motora.
Betonske zidine i ograde.

Osmijesi nepovjerljivi,
podozrivi.
Doviđenja,
ja plovim životom.
Tražim svoju bajku,
bajku djetinjstva.
Djetinjstvo su uspomene
na toplu provu,
pečene krumpire,
žgance u mlijeku,
paradajz i slaninu,
i moju Šarulju,
i Lisavu
i Bebu,
i Micu,

i Doru,
i Lisu,
Kolešu i Toranjak,
Kolište i Plandište,
i Branjevinu
i Carevinu.
Mokro polje,
i Đolove.
Pijavice
i zasukane nogavice.
vodu i šarane.
Doviđenja,
vrludam stazom života.
Izgubio sam bajku.
Gdje da je tražim?
Što će mi bajka.
Svijetu nije do bajke.
Pretvorena je u lipe, devize, procenite i
kamate.
Što ću u životu?
Život nema bajke
ni čarolije
ni čuda
niti nadnaravne moći.
Sve što je
brzo će proći.
Doviđenja,
ja sam u životu,
a život je bajka

tako draga i mila.
Puna su je moja bila.
Pružene su ruke
za susret
za radost
za sreću.

Život je ipak bajka,
a često i basna s naslovom:
Zar sam slon?
U basni bajke
žive kurjaci pripitomljeni,
lisice umiljate,
tromi medvjedi u brzometki.
Kruže lešinari grabežljivi
nudeći ruku
na dno da te povuku.
Doviđenja.
Bajku snivam,
a u basni živim.
Izaći iz basne
skočiti u bajku
i mirno splavariti svojom rijekom,
to je moja bajka.
Doviđenja,
ja kročim životom.
U životu ima negdje jedna bajka,
ali ne znam što radim u bajci.
Ona je san dječaćkih snova.
Probudi se, razbudi se,
Kreni bez bajke,
jer ipak je život bajka,
I dok u njoj život vrije
bajka se vještije krije.
Doviđenja,
ja živim u bajci
s nadom da ću naći svoju bajku.

Dragan Mišćević

BORBA NEMA SMISLA

Glava bruji,
Oči plaču,
Da se borim,
Najebat ću!

Pusti misli,
Samo seru,
Tebe žele
Da požderu!

Pa ti jedu
Osjećaje
Pa ti misliš
Tako da je!

A zapravo
Nije, nije
Mozak laže,
Pa se smije!

Glava bruji,
Ludiš, skačeš.
Ne bori se,
Najebat ćeš!

Lidija Biočić

TIŠINO MOJA

Tišino moja, zašto si
tako tiha?
Tišino moja, samo sam
ja od tebe tiša.

Tišino moja,
zvijezde oko
tebe nečujno plamte.
Tišino moja,
sanjaš li iste snove
za me?

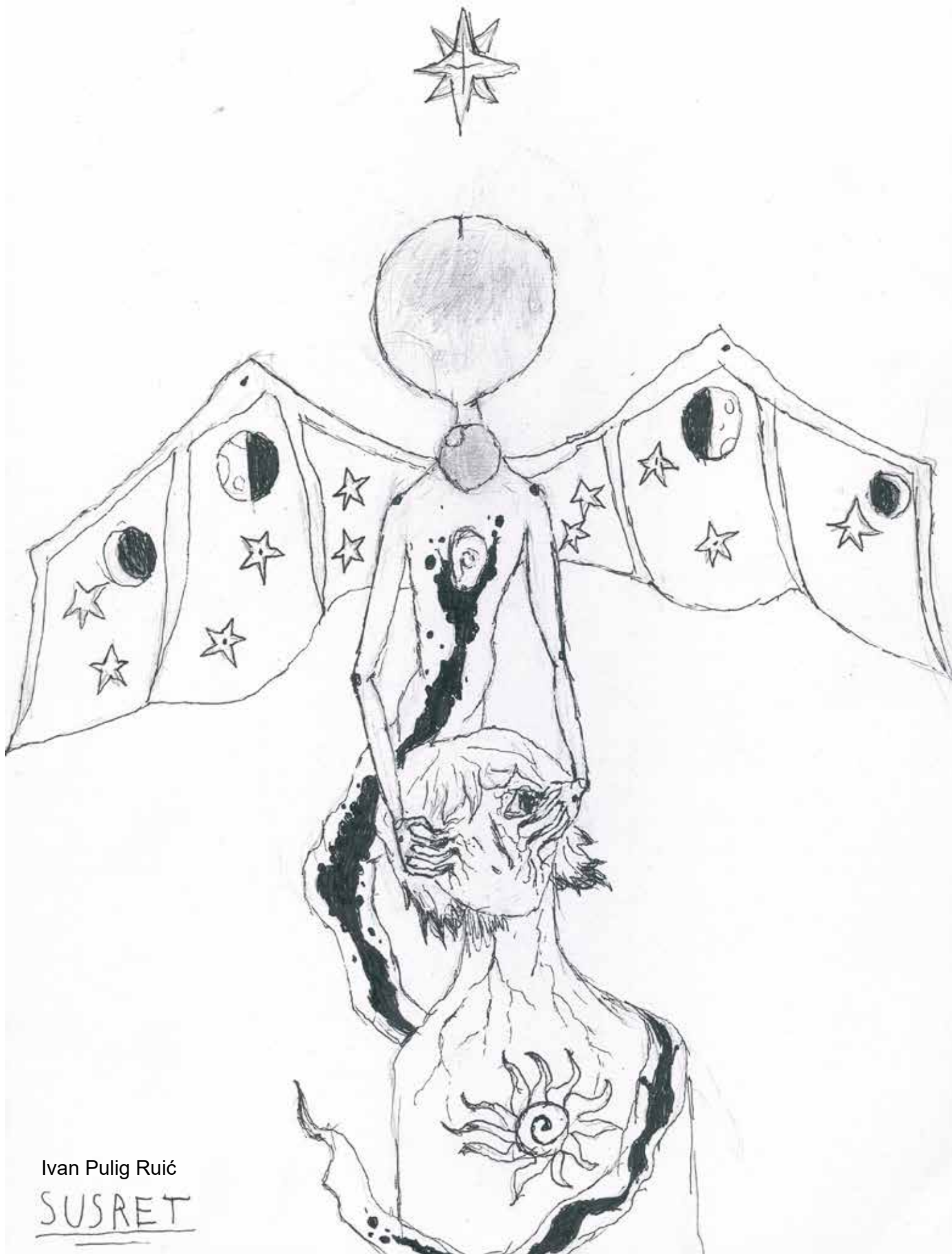
Tišino moja,
dušom te bez glasa
zovem.
Tišino moja,
ostvari moje
snove.

Tišino moja,
želim da te život
nadglasa
Tišino moja,
u meni se kao more
zatalasaj.

Tišino moja,
pustit ću svoj glas.
Tišino moja,
više nećeš biti tiha,
samo će moja tuga od tebe
biti još tiša.
Tišino moja.

Jagoda Sablić

Ivan Pulig Ruić
SUSRET

SUSRET

kao kad zvijezde
na svom putu
obasjaju jedna drugu
takav je to trenutak

* * *

Meni je dovoljna noć
I pjesma

* * *

ako pogledi ne znače ništa
zašto ih susrećem
na kraju puta
od tebe do mene
od mene do tebe

Marija Brkljačić

D a l m a t i n a c!?

Moj Dragi D..., zvan Davcho,
godišnji najviše voli provoditi u
primoštenskoj kućici, kamenog krova,
ostavštini babe Prpinice.
Uživa, uz bevandu, promatrati
jude, mulariju, a naročito lipe šinjarine
kako pasivaju pa s njima i baciti čakulu.
(Ali i mene drži na oku.)
Voli se dugo toćati u moru,
a onda, kao pas (ne predugo)
gušta izležavajući se na toploj stini, suncu.
Tvrdo voli mekušce,
ribe, sir, masline,
ispod peke, gradele, dobru spizu.
Toć najviše voli ravno iz teće.
Nakon obida ga ulovi fjaka.
Grintanje najbolje podnosi ako sâm grinta
bar zbog cijene kuglice sladoleda.
Zna onu da nije u šoldima sve,
ipak iz dišpeta, ne jede sladoled.
Drag mu je tovar
(iako danas vidi samo Gugićev kip
„Spomenik primoštenskom težaku”,
gdje na tovaru postrance sjedi seljanka).
Voli pismu, mater i
pok. ženu Almu (Dalmatinku),
a iznad svega, dicu (sinove).
Ne nosi lančić oko vrata.

Kad, na zimu, oko D. vrata, spazih plav šal, rekoh:
„Ti baš i nisi tipičan D a l m a t i n a c!?”
A Davcho mi, k'o iz topa, odvratil:
„Z a a a k a j?”

Dobрила Арамбашић Копал

Zvukovi doma

Kad jednom prugom prođeš,
Ili pokraj uzornih njiva,
traži put kojem pruga ide.
To je put moga djetinstva.
Jednom kad prođeš ostati ćeš očaran,
Prekrasnim poljima i ljudima,
Te šumom krošnji na vrhu njiva.
Tamo s vrha njiva možeš vidjeti sve
Sjedni se ispod trešnje,
Tamo su zvukovi najljepši
I osjetiti ćeš zvuk mira
I osjetiti najljepši dašak vjetra što postoji.
Tamo
Baš tamo
Tamo je moj dom.

Magdalena Begić

VJETAR MRVI MRAK NEBA

Mrve se misli crnih zrnaca staklene kiše
Dok dodirujem noć svoju deset u čujem
kako nešto poput bluza odjekuje nebom
Posvuda su u pijesku ozlaćene školjke
Dok istočni vjetar lomi crnilo neba
U staklenim ljušturama naučila sam
U vremenu padanja kiselih kiša primati poljupce
U bajkovitim mislima izgubljenih zagrljaja
Ptice se zapliću u letovima i dodirima poljubaca
koji bole zgrčenim pretkljetkama do umiranja.
Kad jutro svane mogu vam dati svoju ljepotu
I mogu dati vjetru da se poigra mojom kosom
Onom kovrčavom u mraku okovanom lancima
Čuvam svoje misli jer u njihovu sjaju
Zemlja dodiruje mjesečevu svjetlost i mene samu
Bose noge ja krijem u osrebrenom mraku neba
Dok svi proganjaju zaljubljene ptice Stanfildske
Na suncu i najnježnije grane drhću u oproštaju moru
Ako ih ljubav ne dotakne plimama osoljenih poljubaca.

Marija Ivoš

Vrijeme u rukama

Trči.
Sitnim zamahom koraka.
Nekad i ubrza.
Ne čeka.
Pruž a ruke kao da nekoga želi uhvatiti.
Onda uspori.
Pa opet krene kao u snu.
Ili se to samo meni čini.
Jer čekam.
I dalje.
Pola desetljeća je puta dvadeset do stoljeća.
A do vječnosti zauvijek.
Imam svo vrijeme ovoga svijeta.
Ali nemam tvoje ruke u mojima.
Moje Vrijeme.
Tu sam i ne idem nikuda bez tebe.
Hodam.
Ponekad se zaustavim.
Pogledam iza sebe.
Možda si ipak ispred mene.
Ili uz moje ruke.
Ali se ne dodirujemo.
Ne vidim te.
I ne čujem te.
Ali i ne prolaziš.
U svojim dlanovima samo brojim vrijeme kroz prste.
Bez tebe.

Martina Vlahov

LAVANDA OKO MENE

Sjedim na obali.
U mirisu lavande više nema ushićenja,
iz svakog grmića viri
tek ljubičasti vijenac uspomena.

Ponekad maestral pokrene
lelujanje cvijeta,
tad' toplina mi probudi nade
i nestane sjeta.

Ustajem i trčim,
upijam miris mora,
čeka me žedno dijete
u hladu zelenog bora.

Mira Eljazović

Unutar četiri zida

Iza zavjese šutnje
Kriju se pogledi
Nemirnih očiju
I rječito pričaju tugu
Bol, izgubljenost

Ljubav je izletjela
Nošena kljunom
Ptice rugalice

Krila su dotaknula
Paučinu tajne
Zadrhtala je
Strujanjem
Zraka, strujanjem
Uzdaha

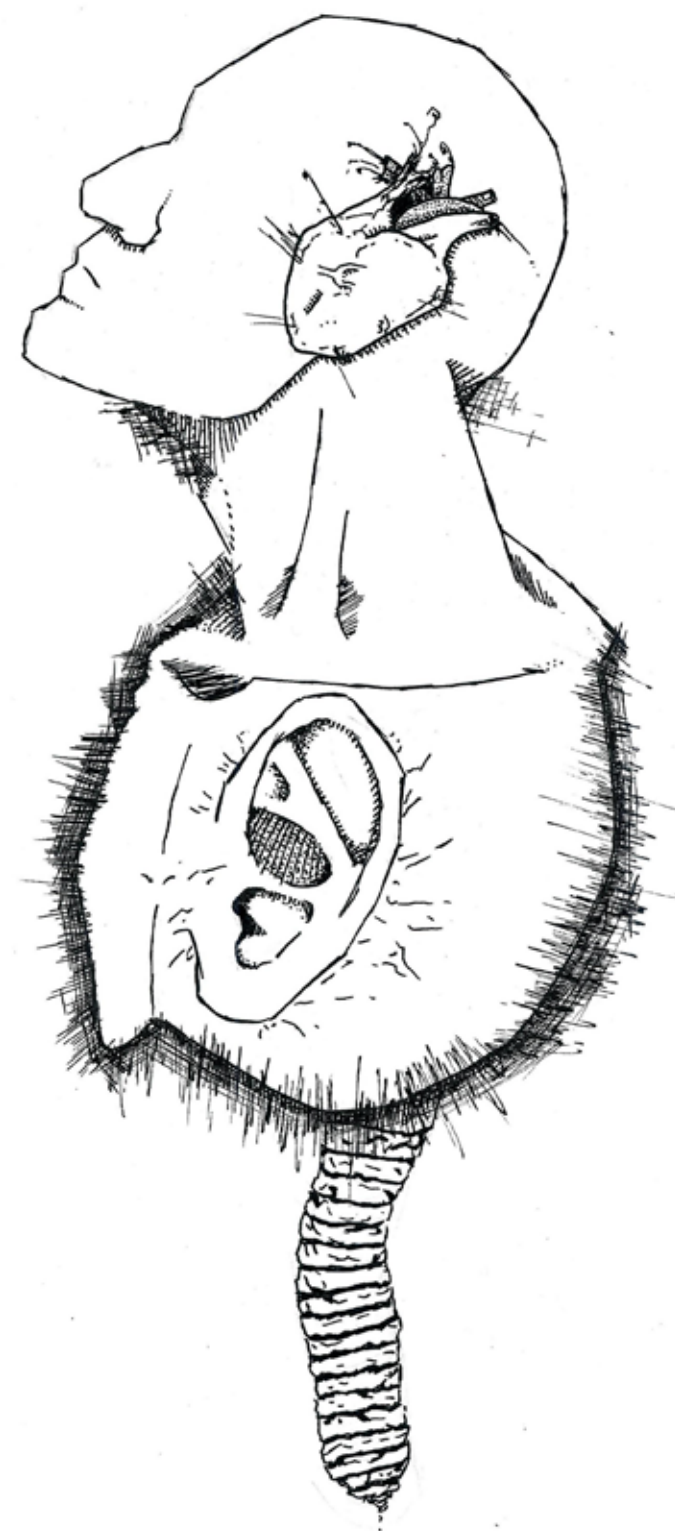
Dušu na pladanj stavljam
Za glavu ne marim
Mnoge su glave
I sa krunom pale

Klara Polak Poljarević

SLUŠATI SRCEM

tko ne sluša srcem
taj čuti i neće
što nam to više vjetar iz gora
ni ti pjesmu sinjega mora,
tihe note iz rosne nizine,
šapat prirode iz svoje blizine
i poruku koju Zemlja zbori
da tu je za nas, zbog naše sreće
tko ne sluša srcem
taj čuti i neće

Davorka Stojčević

Slušati
Srdcem

MARCO SPARIJA
Z.A. 26.9.2025

Tko je kriv?

Kriv je prorok Johnny
i svi Idoli moji,
jer Miki je u pravu
kad kaže da se boji.

Kraj sinova kurvinih,
mjesto da im sude,
poslali su zviri,
beštimske i ljude.

Imali su snažnije
ruke nego ja.
Novac neće doći
da ih savlada.

Sad su sretna djeca
iz pjesme pune boli.
Krokodili stigli,
konobar ih voli.

Treba da se čisti:
nije Šarlo nežan,
već u magli ne vidje
ambis neizbježan.

Zato baci pjesme
u stranu što te guraju
i nađi strukture
da te dobro furaju.

Josip Grubišić

KRUG ŽIVOTA

S proljeća, iz golih grana stabala
Bubre i rastu pupovi mladi,
Tako i čovjek na početku bajke
Sklupčan raste u truhu majke.

Ljeti su pupovi stasali u lišće
Što treperi i sjaji suncem okupano,
Mladi čovjek žudi zvijezde dohvaćati
Dok hrli životu mjeru pronaći.

Jesen boji lišće što se zemlji sklanja
Sve biva u slutnji i u snoviđenju,
A čovjek ko čamac plovi mirnoj luci
Ostavljaću' nemire, uklanjaću' se buci.

Zimi je lišće trulo, beživotno
Ogoljelo grane za pupove nove,
Tako i čovjek na kraju svog puta
Odlazi sam nekamo - bez kofera, kaputa...

Jelena Stanojčić

Ti bolja polovica mene

Znam da bi za mene
Pomjerio planinu,
Doveo more pod moj prozor,
zaustavio vjetar
i
Zamolio kišu da ne pada.
U tvojim se očima smjestio sav moj svijet
I moja je snaga u tvojim rukama.
Otkad te znam
Svoj život mjerim tvojim metrom
I jedino želim
Biti sjaj
U dnu tvojih zjenica.

Blanka Kraljević

MOLITVA MUZI

Muzo, ne napuštaj me!
U nesudaranju rima
Nastradat ću samo ja.
Muzo, ne okreći mi leđa!
Riječi se ne mogu sresti u tmuni.
Muzo, bez tebe
Nema stihova,
Bez pjesama
Nema ni pola mene.
Objesit ću se o kuke nakošenih navodnika,
Skočit kroz dvotočje raširenih ruku u prazno,
Prerezat glavne žile zarezima,
A rane neću vidati točkama;
Presahlog grla
Ugušit ću se kolajnom isprepletenom od pustih upitnika,
Potpisat se bez imena
Il' ću još malo sačekati u sjeni zagrada
Skutrena
Dok se ne vratiš
I opet me učiniš cijelom!

SREBRENKA BARIĆ

MORE PJESNIK UČENIK

U moru vremena moje je vrijeme
najdublje u dugim prazninama.
Jednu te istu pjesmu pišem godinama.

Ostavim godinama taj kamen moru
soli i pijesku i valovima
neka ga ljuljaju, poliraju...

I morskim travama sklonim mistici
neka ga gledaju i diraju...

Ostavim spužvama neka ga brišu
svojim sumljičavim rupama...

Morske će krede stvoriti ploče
na svojim morskim klupama
i ponovo tu istu pjesmu napisati
more pjesnik učenik
ljepše će znati.

Vesna Fabijanov

Za sada nemam naslov

More je ogledalo nebeskog prostranstva,
a otoci su zvijezde nebeskih oranica.

I stolac ima noge, a cipela jezik.
I pješčanik ima lopaticu, a biljke uši.
I cvijet ponekad vene, a pšenicu sječe kosa.
I zakon ima članke, i dijete čita atlas.
I stremen kvoca čekić, a čekić nakovanj.
I tako imaju unedogled...

I nemaju...

A rijetki imaju sreću da stvarno imaju.

Luka Katančić

Vrijeme biježi

Opet bi s njome lagano, uz more, onako
A tko zna, možda bi i ona to htjela
Kao nekad, ruku pod ruku, pa sve polako
Razigrana mladost, u po dana bijela

Davno je to bilo i sve osta u sjećanju samo
Susreti, šetnje i biseri bijeli u kapima kiše
A ni mi već dugo nismo bili tamo
Kao da i vrijeme bježi, sve nam je tiše i tiše

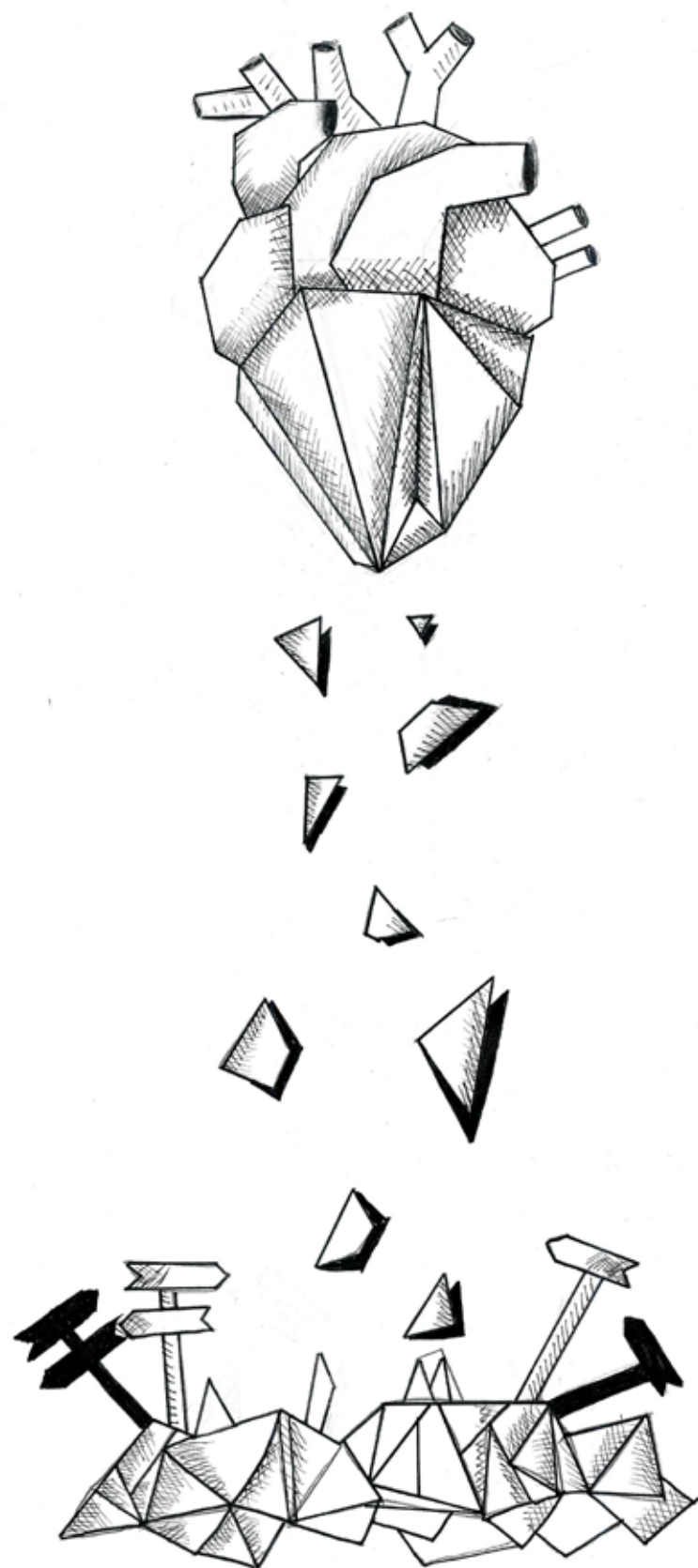
Nediljko Pavlović

Djevojčica

Ima ta jedna djevojčica
Srcu mi draga,
Pomalo tvrdoglava,
Ali jako blaga.
Ima ta jedna djevojčica
Što prepozna u tebi nemir,
Pruži ti ruku i
Obasja tvoj svemir.
Ima ta jedna djevojčica
Sa srcem od zlata,
Što ljubav ti pruža
I zagrljaje oko vrata.
Ima ta jedna djevojčica

Kata...

Laura Kotlar

NADA

Ponekad mi odlutaš
Iz pjesme
Krhotine srca
Prospem ti po cesti
Ostavljam trgove
Da se opet vratiš
Da minutom sreće
Vječnost NADE
Mi skратиš

Ljubica Rogulj

prepreka

se nalazi u umu i tijelu.
ona je iluzija
svih naših strahova i iritacija
aluzija.

prepreka

tihim šaputanjem slaže
jednu sliku za sliku stvara
film i priliku

ona se hrani krivnjom
tuđom, naravno ...
test ili kušnja?
moje snage dušnja

prepreka
ili prepona
i na koliko metara?

kilo?

krumpira ili samo malo mira
da ništa zlo po duši te ne dira

Ana Jagić

RIJEČI SAM IZGUBIO

Riječi sam izgubio,
a ne znam ni kada ni gdje...
Što zagrabit kad je torba šuplja
i što narisati kad su se boje osušile..?

Kopam ja i prebirem
bespućima vlastite nutrine
tražeći neke skrivene bisere
ponirući rastrgano
u nepregledne dubine....

Tok misli raprši se opetovano
kao balončić od pjene
pa ga ne mogu zadržati
loveći ga kao odraz
vlastite sjene...

Dok distraktori vrište sa svih strana,
tražim mir u kasnomu kutku dana
ne bi li se na trenutak sastao
sa vlastitim bitkom...

Ima još ulja u svijeći
samo ju treba upaliti
kad utihnu vjetri
i kad magla nestane,
a huk praznine prestane...

Znam da ću uzburkanom
rijekom snova ponovo zaploviti,
te neke nove obale doseći
i srušene mostove prijeći...

Anđelko Antić Blažević

Proljeće

Priroda se budi
Raspjevale se ptičice
Ozareni su ljudi
Ljepotom svojom ih mami
Evo me ljudi, ne budite sami
Ćudljivo vrijeme u proljeće bude
Evo sunca, evo kiše, evo duge

Zdenka Brlek

Tek u mašti...

....utapam se u mašti u kojoj osjećam
tvoje duboke uzdisaje uzbuđenja...
od dodira naših tijela...
...nježnim rukama prolaziš mi kosom
a pogledom govoriš koliko me želiš....
postaješ moja omiljena slabost...
...i dok se usnama po tvome tijelu spuštam
želim da ti svaki trenutak bude jedinstven...
toliko da postane vječnost....
...nekoliko svijeća tjeraju noć
koja se poput svile želi omotati oko nas...
i sakriti nam poglede požude i strasti...
...uzdisaji tvoji postaju sve brži i brži..
a dodir tvojih ruku sve grublji i grublji
ali ipak....toliko nježan...
...i trenutak prije nego zatvorimo oči
i trenutak prije nego spoje nam se usne
u nama se bude valovi olujnih noći...
...svaki pokret postaje djelo...
...svaka riječ postaje priča...
...svaka želja postaje budućnost...
...sve jače i jače i sve više i više postajemo
jedno...i ne želimo više ništa drugo...
...naše najveće bogatstvo nalazi se
u nama...i dijelimo ga jedno s drugim...
...i tada više ništa nije važno...samo...
...ti i ja...

Mario Markešić Maneto

*Možda jednom dospiješ do čitanke
i možda ti neki dječak napiše
„Mila, jel’ovo pjesma o tebi?“.*

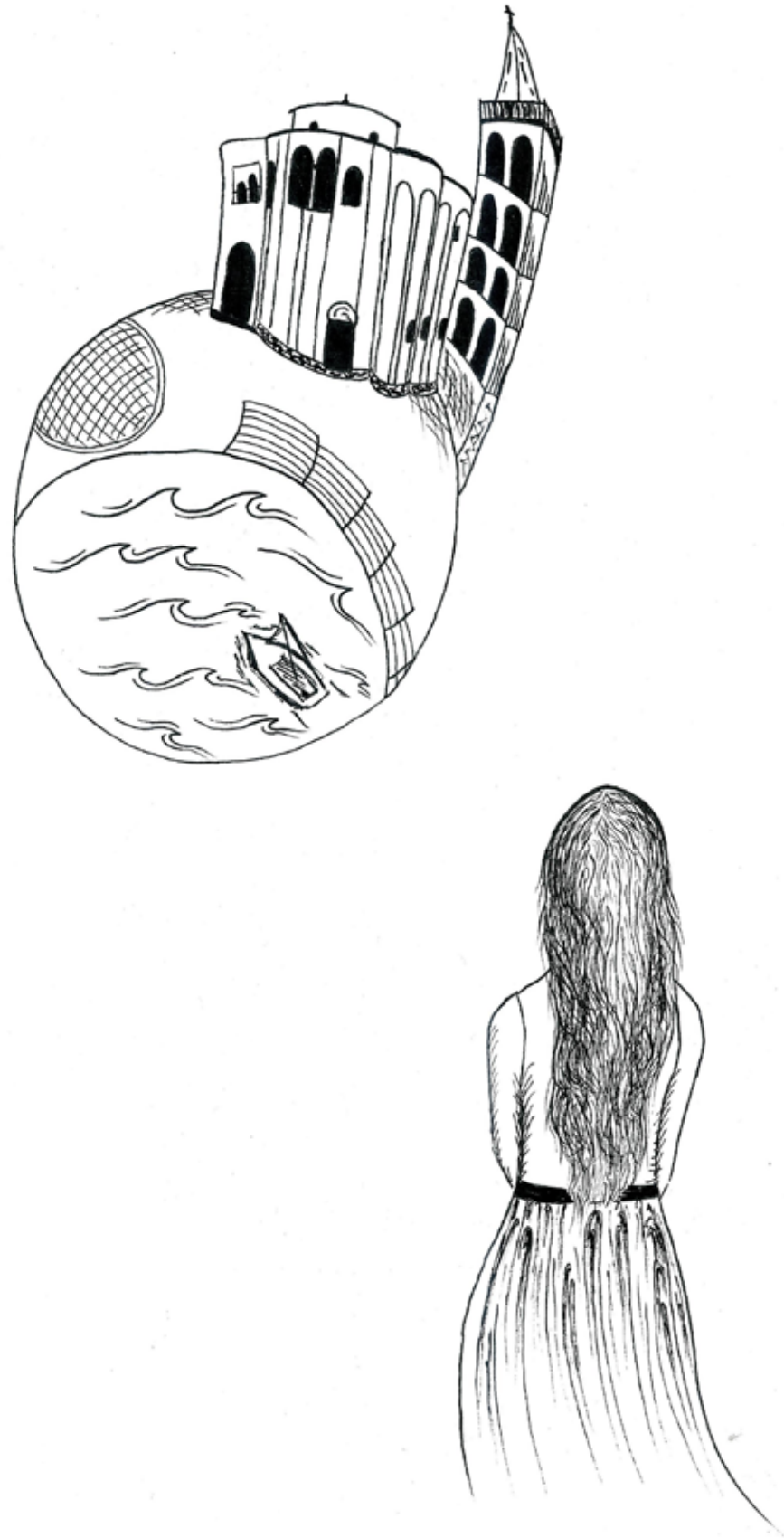
Mila, ti čudesna rijeko,
već odbijaš izvore
i želiš preko,
Želiš na otvoreno more bez ičije pomoći
doći sama,
sa žarom u očima
pred tobom se gasi svaka tama.
Mila,
ti najljepše rano ljeto
u povijesti svih ljeta,
zlatna, sjajna
spremna da te vidi pola svijeta.
Mila, ti čudesna rijeko,
ne rasti tako brzo,
ne žuri tamo preko.
Čekaju te plavo more,
zelena polja i najljepše zore.
Al’samo još malo da mi na dlanu spavaš
i da mi se u snu smiješ,
Mila,
čudesna si i svu radost
ovog svijeta
u sebi kriješ.

Tina Kutija

MOJA DALMACIJA

Kapi rose na dlanu mi daj
U merlo matere me omotaj.
Listove suve loze trjan mež rukan.
Slane suze taren sa obraza.
Dalmacijo ljubavi,
Roso o zlata!
Dalmacijo ljubavi
Bogon data!

Ivna Grgić

„Nedostaješ mi“ Marica Ljondario

NEDOSTAJEŠ MI

Sve češće te sanjam
dragi moj Zadre,
ovdje u tuđini.
Tvoja rana, topla jutro,
i vlažne poljupce satkane
od mora i soli.
Bonacu u kosi,
šum valova
uz glazbu morskih orgulja.
Rivu gdje
brodovi nestaju
uz najljepše zasluske sunca
na pučini.
Kalelargu,
poznata mi draga lica,
zvonjavu koja dopire
s gradskoga sata
i nestaje u žamoru ulice
prepunoj sunčanih zraka.
Nedostaješ mi
lijepi moj grade,
svakim danom
sve više i jače,
nekada i do boli.
Vrijeme ipak
prolazi,
a ja ću se jednom vratiti.
Opet ćemo disati zajedno
i sve će biti
kao da se nikad
ništa nije mijenjalo.

Andreja Vukadin

Žena koja je prespavala proljeće

Probudi se
cvjetaju prve
proljetne pahulje
daleko su ostali tvoji snovi
stisnuti u četiri zida
Zle vještice ne postoje
samo u bajkama
hodaju pored tebe
i bacaju ti otrov pred prag
Probudi se, uspavana ženo
ti nisi Trnoružica
oko tvoje kuće
raste bijeli kukurijek
i divlja nabujala rijeka
Neće te probuditi
poljubac kraljevića
Zato sutra
stisni svoje proljeće
na otvoreni dlan
snažno, tako da poleti
visoko iznad šume

Lucija Švaljek

Propuštena prilika

Ugledao sam ju u parku
Nakon toliko godina
Ona
I muž
Gurali su bebu u kolicima
Sina
Da u ono vrijeme
Nisam bio tako sitničav
Probirljiv
Tradicionalan
Da sam uzvratio
Noćnim pozivima
Za strašću
To je danas mogao biti
Moj muž

Denis Vidović

PISMO TEBI

ja sam kišobran, otvoren
meko mi rebra
jači lh zapuh može prelomiti
lako se prebroje dok te
nadsvođujem
a ti se probijaš kroz pljusak

utvaram
da imam savitljiva rebra
i da sam obzor tvoga kretanja
purpurom nas branim od bljuzge
i blata
no ti se sklanjaš u haustor
protresaš me
naslanjaš na obližnji zid
i zametneš do idućih kiša

kad bi još uvijek bio dječak
mogla bih biti tvoj mač
da zajedno oslobađamo zmajeve
jezdimo
i osvajamo carstva

ali ti odvažno napuštaš sebe
pristaješ na razboritost i solidne
dane
snovi moga kalibra ne stižu se
uskladiti
s tvojim korakom

Snježana Radetić

NE ZABORAVI ME

Ako mene sutra ne bude
Ne dolazi da te probude
Mirno spavaj
I sačuvaj naše uspomene

Nemoj da plačeš
Nemoj da šutiš
Nemoj da se na Boga ljutiš

Samo u sebi
Šapni moje ime
I ne zaboravi me
Sjeti se planova
Sjeti se snova

Znaj, ozdravit će
bolna duša tvoja
Ja ću od tebe
Ali uvijek
Znaj da
Voli te Netko

Barbara Orehovec

LJUBAV - ZAJEDNO SMO JAČI

Ljubav ima
posebna krila.
A na njima
i perje i svila.

Pogled bistar,
srce čisto.
Čuo sam za tu ljubav
i ona za mene isto.

Putem slobode,
prolazi često.
Iz blizine,
vidio sam to mjesto.

Tamo se jednom
možemo svi naći.
Sam si slab,
zajedno smo jači.

.

Miro Matulj

LJUBAV JE UTRČALA U JUTRO

Jutro
prekrasno
mirno
tako me prevarantski objumilo

prostirem ga po dlanovima
mirišem

izvlačim klupko radosti
negdje duboko iz sebe
cijedim kilometre
zagubljenih, zabranjenih daljina
oslobađam se krinki
prašine skupljene po nečijim
policana sna.

Do mene dopiru riječi
i padaju kao pokoreni gradovi
„Ljubio bih te dok ti usne ne utrnu.“
netko je glasno šapnuo ženi

prolilo se jutrom
dotaklo nečije fantomske kilometre

Jutro
prekrasno

prostirem ga po dlanovima i
mirišem.

Mirjana Herenda

PT u ritmu

Ti si se nagnuo malo naprijed
Ja malo nazad
Poslao si mi šaržer dima
Nisi znao da ne pušim
Košulja ti je bila prepeglana
Kao i moja koža
Nismo se takli
Vidjela sam ti dioptriju
Očitala topografiju vrata
Nismo se takli
Pili smo u ritmu
PT u ritmu
PT u ritmu
PT u ritmu

Marija Kostić

UZMI ME

Mislim o tebi a u mojim mislima
požuda se stvara!
Poruke ti pišem a na kraju
stihovi se ćute!
Kao i tvoje ruke
što oko moga pasa bi ih stavio
pa ih nježno savio.
I na uho mi šapnuo!
Kad u daljini već bi me vidio
i osmjehom me obmanuo!
Ruke pružio, pa u zagrljaj me uzeo!
Stisnuo jako jače,
ali prijateljstvo je sve što će da cvate.
Glavu sagnuo, pogledom mi mahnuo,
u daljini se osmjehnuo
pa me izbjegnuo.
U suton, me se sjetio!

Martina Vrbanić

Prehladio se vrabac

Prehladio se vrabac
pa liječniku piše:
Ovih dana stalno kišem
I teško dišem
Hladna mi je kuća
Pa me strašno bole pluća.

Trebam pregled pod hitno!
Jer je jako bitno
Da se neka teža bolest spriječi
A ova prehlada
Čim prije izliječi.

Ako me oko ne vara,
Liječnik odgovara
To je jako ozbiljno stanje
A vremena je sve manje i manje.
Stoga je moja konstatacija
Da vama hitno treba
Hospitalizacija!

Zato sada pozor!

Čim prije sletite na prozor
Djevojčice il' dječaka
Nekog dobrog đaka
Meka srca.

I dok studen vani puca
Vaš kljun na prozor nek' im pokuca

Pa neka vas prime
Sada preko zime
Daju vam hrane
I vidaju rane.

Što prije ozdravite
I djecu mi puno pozdravite
Liječnik je odgovorio
I da ga poslušaj
Vrapca je zamolio.

Zato,
Ako na tvoj prozor dođe
Ne dozvoli da samo prođe
Bolestan, gladan i tužan.
U tom slučaju dobro djelo
Ostat ćeš dužan

A to nije dobro, to znaš
Da na savjesti ovog vrapca imaš.

Ivana Ćurić

Biblija

Biblija mi je knjiga najmilija
čitam je skoro svaki dan

Njen autor je Bog
i pisao ju je od srca svog
kad nekoga voliš onda ga
linagradiš

Dobro je primjenjivati u životu
jer ti ona ne donosi sramotu

Ime Bibilja dobila je po svom autoru
jer je htio da bude najmilija

Od postanka pa do sada
uvijek je vječna i mlada

Što više reći o njoj
nego da je život ljepši sa njom

Snježana Kukavica

Pjesma posvećena Tinu Ujeviću

Na grobu Pjesnika
Mrklo je, podbulo nebo
Pod njim se vjetar rasples'o
Čupa lišće i goli grane
Čerečec'stabla k'o kasap meso.

Otrgnut silom, sav u mraku
Leluja listak nad mrtvom stazom
A kad se nađe s njezinim razom
Čudan ga vir zavrti u zraku.

Jaukne nebo, obasja groblje
Uvelo tijelo vrtlozi spuste
U rijetkom šljunku - zapne.
Stope ga s njime kapi guste

Plastične ruže društvo mu čine
Gdje kadulja Tinova je rasla
U mrkloj noći, bez mjesečine
Slična je sudba još jednom zgasla.

Emil Strniša

Kaj!

Zaboravio te nisam i jesam!
Osjećaje mi budiš dok te čitam
no za pismo u sjećanju je plijesan!
Nekad bio sam tvoje drago dijete
danas samo ljubimac tmurne sjetel!
U djetinjstvu zadirkivali me zbog tebe,
danas ne prepoznajem sam sebe.

Život me vodio svuda
tražio kulturu bez truda.
Kako da objasnim svima
da i kaj svoju kulturu ima?
Ravnopravnosti imao nisi,
nisu te htjeli čak ni na misi!

Tužno je kajkavac biti,
a kaja svog se sramiti!
Ne sramim te se više
no poznavanje tebe mi ne ostaviše!

Ipak, sam sam si kriv
što u meni više nisi živ!
Ja sam taj koji se predao jesam,
Ni njihov ni tvoj, sam sam!

Gorkić Taradi

Zora

Nakon olujne noći
zar će zora opet
svanut moći?
Sred svinutih stabala
i potrgana granja
da opet vidim nebo,
da su oblaci bonaca.
Nek ruji se i žuti,
iza nabreklih očiju
vid neka zamuti.
Raskrvarene ruke
nek operu se kišom
i svaki trag muke
s duše mi je lišen.
Samo prozirne i čiste
kao dijamanti,
kaleidoskopu slične,
misli nek lete po glavi.

Erik Lipovčan

Jutro

Prve zrake kroz prozor,
prve zrake na licu.

Jutro, spokojna tišina
sve se budi, tiho.

U ovom trenu, sve je novo,
nove priče, neispričane.
Korak prvi, misli plove
miris zemlje, okus jutra.

Krećem dalje, tijelo u dahu,
voda me dodira, tlo pod zemljama.
Tkanina, isprepletana budi kožu
svaki korak stvara svemir.

U tišini, sve je jasno,
svaki trenutak novo postojanje.
Ovdje, sada, u ovom danu
osjećam život, novu nadu.

Josip Šimecki

ZALAZAK

Narančasto platno slilo se nad more
nečujno ušlo u sve zemljine pore.

Prizor je tako nestvaran,
osjećaji bukne ko' u ognju plam.

Ribarska mreža sivih tonova,
zarobila je čežnju ribarevih snova.

Na morskoj pučini sjetno sjedi,
očaran ljubavlju što ne blijedi.

U odsjaju oka nijanse narančaste, žute i crvene
podsjećaju ga na neko sretnije vrijeme.
Suza iz oka napravila je sjenu na brodu,
bljesnulo je nebo na narančastom svodu.

Dajana Weiss

DODI

Dođi, samo te želim zagrliti
ritam zvijezda s tobom pratiti.
Dođi, da mi ruke
ne vrište prazninom
Da mi srce ne kuca samoćom

Dolepršaj mi
ispod sklopljenih kapaka
kroz mokro staklo prozora
u suzu koja navire
Da vratiš radost odbjegli

Donesi sreću sa izvora
barem za treptaj oka samo.
Da zajedno otplovimo
rastopljeni, rijekom ljubavi
obasjani čarolijom ja i ti.

Luca Cetinić

Molim te,
stišaj misli
Mogla bi te ubiti muzika il' proljeće
prije nego navršiš stoljeće i jos jedan dan
Oprosti mi, što kasnim
Otputuj negdje daleko
Pretvori sve u morsku sol
Osmijehom zavedi boje
Tišina je gladna
i
Samo nemoj reći, laku noć

Dragan Bruce

MOJI SNOVI

Znaš, moji snovi
nisu kao snovi ovoga svijeta
ja sam ti vjetar, more, poeta...

Ali da znaš nepoznata curo
jednom ćemo se sresti
nemoj se iznenaditi nemoj se smesti.

Znati ćeš
jer samo žena to zna
da od čovjeka napravi komadić sna.

Znati ćeš kako
da od sveg sivila i nesreće moje
stvoriš novi svijet pun boje.

I ti ćeš jedina moći
pogurati me kad budem stao
podignut me kad budem pao.

Ali da znaš
zbog tebe će svijet stati
od sreće i srca što ću ti ga dati.

Poete su ti takve
ti bit ćeš moja muza
a svijet će jecati od radosnih suza.

Tvoja sreća
moja najveća obveza
tvoja ljubav moja najdublja teza.

Možda ćemo
putovati kao nomadi
smijat ćemo se i živjeti u nadi.

Možda ćemo
zajedno na barikade
dizati pobune protiv moćne vlade.

Možda samo
oploviti svijet
iz Burme ili Nepala donijeti cvijet.

Možda, možda
imam ideja na tisuće
možda ćemo imati vrt ispred kuće.

Za kraj, da znaš
taj život bit će divan san
samo ljubav, ljubav, ljubav to je plan.

Nikola Dominis

Prolazi sve

Mladost je ostala ispred vrata
Tiho je jecala, puhala je bura
Ruke tvoje od suhoga zlata
Srce moje sad uplašeno gura.

Pamet se skrila u mišju rupu
Dozivat ju možeš, neće te čut
krenes li za njom trebat ćeš lupu.
Sama je krenula na dalek put.

Ono što tražiš naći nećeš.
Pred tobom stoji nacrtani rub
Ljubav je dotaknuo vremena zub.

I rasipa se, rasipa iz sata u sat
Rasipa se sivilo ko pepela prah
Zašto mi je pod kožom izbezumljeni strah?

Tajana Lubina Jukić

Tlapnja očajnika

U staroj prašnjavao sobi
Na svojoj postelji leži
Kroz okno dopire svjetlost
U mislima nemirnim bježi
I ruke vrele pruža
Da lica im hladna zgrije
Sluša lupanje vjetra
Što o prozore bije
Zvuk je prene iz drijema
Omamljenosti tužne
Pa opet sluša vjetar
I tjera misli ružne
Vuku se teški sati
Al' nikog nema da svrati
Da prozore otvori širom
I pusti umornu dušu
Neka odleti s mirom.

Ankica Perak

počinješ se osjećati bolje,
osjećaš sve, ali i ništa u isto vrijeme
zadnji mišić i moždana vijuga
u tvome tijelu otkazuju,
počinješ se osjećati bolje,
osjećaš sve, ali i ništa u isto vrijeme
zadnji mišić i moždana vijuga
u tvome tijelu otkazuju,
osjećaš se toliko bolje
da se idućeg dana ne probudiš.

Mateja Kantolić

Vječnost

U rukama vremena živim
kao u nekom začaranom krugu.
Ponekad vidim kišu
ponekad gledam dugu.

Vrijeme mog života
žubori kao rijeka
Mirno plovim koritom tim
a onda shvatim da prolazim
i ja zajedno sa njim

Ponekad imam osjećaj lakoće
Nevidljiva krila to mi pruže
a onda nemir u goste hoće
cipelama mojim o tlo već struže

U rukama vremena nesvjesna se nađoh
a ono nemilosrdno teče
I mislim si, gle,
samo mijenjamo svijeće.

Danas su na torti samo 4 ili 5
poklona puna je adresa
a sutra već novi je let
ovaj put u nebesa.
Vrijeme, samo vrijeme
ima stalnu tečnost

a ne prođe nikad
jer zove se Vječnost.

Zdravka Marić

NISI SJENA

Ne zaboravi,
Iako tek sjena svoja postaneš,
To nije sve što od tebe ostaje.

I sjene svoj početak imaju,
Da bi postojale tlo i sunce trebaju,
I oblik koji odražavaju:
Sjene se same ne stvaraju.

U sebi tvoju bit sjena tvoja čuva.
Ono što jesi ona ti kazuje:
Tek oblik što se mijenja,
Povećava, smanjuje,
Al' dok svjetla ima nikada ne nestaje.

A svjetlost nosiš ti u duši svojoj,
I tamne sjene ispunjavaš bojom.

Suzana Grozdanić

KOT BABE STOJE

'Di stoji baba Stoja
pripozna svaki gost,
odostrag šmrikova škrinja
za kompost,
a kante u pet boja
ciko puta:
sura, mudra, zelena,
kavena i žuta.

Betona gra'ckoga ni za lik
Vi'iti nije
i more je daleko sinje
ot Stojine avlije.

Staze i oaze
ot pločastoga kamena,
po njiman žabakornjača

na tanane vesla
ka'brot travakul zvan,
a školjkice što i'; je Stoja
iz prž'ne istresla
priborav'le su praocan.

Dočim turisti,
kat zabasaju u Stojin raj,
na ogredi čitaju:

NO APARTMENTS! NIKS ZIMMERFREI!

Mirjana Mrkela

“Što si dida sam”

i proći će ovaj dan..
već je sunce na zapadu..
proći će kao i ljudi
u ulici ovog grada..
u noć kao i onu prije.
ostati ću opet sam..
lijepo mi je danas bilo..
sunčan je bio dan..
mnoge ljude sreo..
neke pogledom ispratio..
čak jedna curica mala..
preda mnom stala..
kao da me pogledom pita..
“Što si dida sam?”
htio sam reći nešto..
upoznati se, ruku pružit..
no njena mama brža je bila..
ni osmijeh zahvalnosti nisam joj dao..
a tako mi je uljepšala dan..
i kada ova noć prođe..
i ako sutra ja sa danom budem..
ako se od Stvoritelja prilika ukaže..
već zorom ranom..
ja osmijeh na licu svom
svakome ću da dam!

Jerko Madurić

PETRA

Izbrisao sam sve zvukove i slike
I sve dodire.. i sve poglede
I zalud trude ovolike
Izgleda da vječnosti ipak uvijek pobjede
Na zamagljenom staklu pišem tvoje ime
Trenutak topla zraka - i već je nestalo
U mom srcu vladaju hladne zime
Od kad je tvoje srce - kucat' prestalo
U tišini sam sjedim često
Čekajuć' na zvuke tvojih koraka
I prazno je kraj mene.. tvoje mjesto
I prazna su moja njedra - bez tvojih uvojaka
I kao stara lađa što bori se s valovima
Moja duša leluja po pučini ovoga svijeta
Gledajuć' ljubav po tuđim žalovima
Sjećajuć' se naših proljeća.. - i ljeta
I jeseni što s kišom donijele su sreću
I jedne strašne, nepredvidive zime
Na piste tvoje duše moji poljupci slijeću
I na mojim usnama.. potiho je tvoje ime
Izbrisao sam sve zvukove i slike... i sve dodire.. i sve poglede
Ljubavi ne žive vječno.. ali zato – uvijek pobjede.

Petar Zuanović

Petra Frankeć, "Petra"

ŠETNJA OBALOM

Šetamo zadarskom obalom.
Držimo se za ruke.
Jednogodišnja Ana i ja.
Po nama blagost sunčevih zraka
sa zapadnoga nebosklona.
Dragi mirisi morskih trava
i obližnjih borova.

Šetamo zadarskom obalom.
Moja jednogodišnja kći i ja.
Prolaznici nas pozdravljaju srdačno,
a meni to išta ne znači.
Ja samo čvrsto držim meku ručicu
i pratim strpljivo i pozorno
nespretne Anine korake.
Ljudi iz nekoga drugog svijeta
ljubazno nas pozdravljaju,
dok nas dvoje, s rukom u ruci,
koračamo dovoljni i sretni
zadarskom obalom.

Sunce se već odavno utopilo
u moru ispod zapadnoga nebosklona.
Šetam zadarskom obalom star i sam.
Ana, koliko ti je godina sada?

Nada Stipković

ČEŽNJA

U noćima molim tišinu
Da ti zaspem u dupljama očiju
Pa da mogu gledati bisere
Razbacane po svilenim lancunima
Mirisati toplinu u treptaju.
Bar na tren me opij
pjesmama ,
Utoni u moja maštanja
Bez opraštanja,
Nasloni se na moju ruku,
Na ranjeno srce,
Udahni prošlost na modrim stijenama,
Obgrli me sljepilom ,
Pred zoru
Da osjetim nježnost .
Uberi ružu
U kristal je pretvori
Nek ostane čista od nade,
I pođi.
Pođi tamo
Gdje se mjesec sjedinjuje s brdima,
Upali svijeću
Nek titra .
Tako ću pronaći put
A ti me čekaj u zaboravljenoj noći .
Možda se smiluje vjetar
Pa me iz dubine istragne
I legne na površinu jezera,
Da još jednom budemo skupa
U odrazu zaključani.

Silvija Budan

Ja vjerujem

Ja vjerujem!
Još jače vjerujem
dok vani je vrijeme tišine koja razara
ove naše ljudske i pomalo grešne duše
i sati i dani ovih životnih nedaća
i oluja, kojima je najveća zadaća
da ruše sve pred sobom.
Sve ono što čovjek stvori.

A ja, evo, pred Tobom sad stojim Bože moj

i ne plašim se- jer vjerujem!
I neka milina kao čaša crnog vina

obuze mi dušu

i unatoč tome, što vjetrovi pušu
ja zaista nemam straha!
Čak se niti mraka više ne plašim.
Jer vjerujem!
Nekada malo
onako na tren

samo me zagolica izgledom svoga lica
moja prošlost.
I brzo, kao neka plašljiva ptica -pobjegne i nestane

jer valjda vidi da sam hrabriji od nje!
Tad tijelo moje ojača snagom i vjerom
i još jače i čvršće srce se moje osokoli
a znam, daleko su oni koje duša voli
ali ne boli, zaista ne boli!

Možda malo, onako, pomalo prodobe
i kao na tren kao da čujem
glasa oca i majke, sestre i brata.
Baš kao zvuk naših starih otvorenih vrata

kad ulazi dragi gost.
Tad me možda malo zaboli.
Ali ne! Ne traje !
Moje su oči čvrste i jake.
Ja sam, Bože moj,
od molitve ove svake sazdan!
I svaki sam tren života živio.
I svemu sam se divio.
I u svemu sad nalazim smisao.
I zaista, zaista nemam straha!

Ja Vjerujem!

Marko Pandurević

LJUBAVNA SLOVA

Lako je ljubavne niti tkati
Dovoljno je jedno slovo zamijeniti

Pa kad krenemo se ljuTiti
Tamo gdje slovo T nas je trlo
U ljuTnje nas Tjeralo
Tamom nas obavijalo

Možemo slovo B birati
S njim Blistati i Blistaviti
Blaženstvu se prepustiti
Bez zadržke se u život zaljuBiti
I Beskrajno sve na svijetu ljuBiti

Irena Načinović

PODNE

Šumarak u nesvijesti
pijano u podne zijeva

Crni se
plamenom polizana strnina
tuli tišinom

Pjesma žetelica
treperi ugaslo užarenim zrakom
ukočenim ehom
oblizuje sparušene dojke
žednih gora

Jedna Penelopa puzi maslinikom
obnevidjelo pipka
mekoću maslinastog sivila

Smokvik joj pjevuši
krhko širokolisno
Odisej došao nije

S osmijehom usnula je
pokrivena listom zelenim

I breza bijelo sanja
U sestrinskom treperenju
sanjive trepetljike

Radica Leko

Stari vrime

Zaustaviti bi vrime tila
U leti
Da stori na svome mestu sedu
Zaklonjeni od sunca
Vrime čini svoje
I otac jedva gre
Ali
Otok čuva sjećanja u kori od masline

Uvečer sunce gre podno brda
Samo jedon čičak još u dvoru čiči; ve ga , još je živ!
Smiraj
Trnci me o'lipote projdu
Zabonaca srce
Iako vrime zaustaviti ne moren
Znan
U svome škrtom krilu otok čuva sjećanja

Sandra Profaca

MJESEC NOĆNI PUTNIK

Utone dan,
u noćni mjesečev zaborav.
Utonule su sve blještave nijanse.
Utonule u mrki huk sove.

Sve radosti i tuge dana,
mjesec će prigrliti zlatnom bojom sreće.
Obasjane mjesečevim žarom bljesne
zvijezdni prah.

Žut, kao zreo limun,
obasjava skriveni noćni mir.
Zavirkuje iza prozora, tamnih, svijetlih.
Željeći toplinu udahnuti u noćni slavujev pjev.

Bukti voda, kao i danju,
zamukla u noćnoj svježini.
Uplovio mjesec u duboki val,
oblak ga traži na pragu proljeća.

Noć je, mir i nemir luta po gajevima.
Nemir u dubinama, dubinama hlada
noćnog žutog mjesečevog zagrljaja.

Zlata Ćuk

Put

Želim se negdje utopiti na toplo
Gdje nema buke koja odlazi u bespuće
Gdje moji prsti sviraju po tvojoj kralježnici
Gdje oboje plešemo na iste mirise
Gdje vidimo nevidljivo.
Želim znati da si tu, da ne tonem u bezdan
Ne biti sada nego biti tada
Biti nikada ili biti zasada?
Usnula sam poput zimskog sunca
Čekajući buđenje večeri koja ne stiže.
Nisam ono što sam mislila.
Tko sam, što sam, koji je smisao kad sa istim nismo rođeni?
Kako dati smisao, kako dati sebe sebi,
Kako biti svoj kad ne postoji cjelina sebe
Nego su naši dijelovi raspršeni poput morske pjene
U svakome tko poput putnika u vlaku se ukrca
U naše živote, a mi smo kolodvor koji ih dočekuje i ispraća?
Dobrodošli na peron Doviđenja, krećemo u smjeru Što ako.
Što ako samo pokušavamo pronaći smisao da skrijemo besmislenost?

Rođeni smo da se znamo smijati,
Možda sreća nije samo privid, možda postoji i bez da je zaslužimo.
Sve cvate, tako i ja.
Sve vene, tako i ja.
Tu sam, samo dokad?

Ana Paula Jelić

RUHO

Pokucat ću ti po srcu,
kao prije, ispod glasa,
baš onako, u osmercu,
što te ljubi istog časa.

Osluhni mi još i terce,
što pjevuše ti u uho,
lagane su kao perce,
neka budu tvoje ruho.

Gordan Struić

BLUES ZA LITO

Traži se
Pet minuta

Na kamenju toplon od prvoga sunca
Onog koje koje me tira da škiljin
Da na jedno uvo
Slušan galebove u uvik istoj priči
Koliko će ljudi posrati danas
A na drugo uvo
Da mi valovi šapću sve tajne dubina
Ka neka kuriožasta baba
A ja ih neću nikon reći
Osim mene ko će ih razumiti
Možda samo ovi galebovi
Ali oni ionako samo seru
I da jedino što me u životu grebe
Jedino što me stvarno muči bude
Onaj jedan kamen što me bode u lopaticu

Pet minuta
Traži se

Sanja Pavić

RUKE

Dok se dan pomalja tamo na istoku,
dok prvi zvuci s ulice bude usnule ptice,
dok prve zrake sunca oslikavaju novi dan,
ja u polumraku sobe prebirem rukom po praznoj strani kreveta,
tražeći toplinu koje više nema.

I tko zna po koji put,
koliko već dana, godina,
nadajući se nemogućem.

Ali, ruka ipak napipava nešto podatno, a tako snažno,
što prima moju ruku,
stiskajući je gotovo do boli.

I osjetih davno izgubljenju ruku.
Prepoznajem pod prstima njenu liniju života,
iznad zapešća osjećam jednolične, usporene otkucaje srca,
lagane trzaje koji prate ritam sna njenog vlasnika,
poput pupoljaka nabrekle jagodice prstiju,
ožiljak iz dana bezbrižnog djetinjstva,
sve veću toplinu između dva dlana,
sve jači stisak,
kao da se ruke žele stopiti u jednu.

I ruke se prepoznaju, grleći jedna drugu,
u tom nenadanom susretu punom čežnje,
poput dvoje mladih u kojima gori tek upaljena vatra strasti.

U toj ruci,
kao u ljubavnika ustreptalog od čežnje,
utopila se moja ruka,
nestala u njenom snažnom,
a opet nježnom stisku.

Ne gledam je,
od straha da ne nestane,
a tako rado bih je vidjela,
licem pomilovala,
suzom poljubila.

Al' dan poput tata,
ušulja se neprimjetno u sobu i obasja je svom svjetlošću.
I krevet na kojem su se do maloprije
voljele dvije ruke.
Zgrčenu, raširenih prstiju
vidim samo svoju ruku.
Zbunjena je gledam,
u nevjerici pitam se, je li sve bio san ili java,
prinosim je licu a ona me pomiluje kao nekada,
Njegova ruka,
i osjetim miris njene puti,
osjetim njenu toplinu,
slanu kapljicu znoja preostalu od strasnog stiska koja mi kane na usnu.
Al' ne! To je ipak samo moja suza.
I poželim da je ponovno noć,
i da u sigurnosti stiska dvije ruke
još jednom osjetim davnu sreću
koju mi može pružiti još samo iluzija sna.

Nina Lučev

Odlazak

U zagrljaju tame promatraj ga,
u snu

Šturo svjetlo mjesečine izdaje
mu lice

Samo spokoj se pročitati daje.
Grijeh bi bio buditi ga
jer snovi mu igraše
nebrojene igre.

Primaknuvši se bliže,
spustim nježno usne

Odlazim.

Koraci mi meki
ostaviše tišinu da odzvanja u tami.

Marija Udovičić

OTOČKI BLUES

23.

U Preku na otoku Ugljanu žene u crnom stavljaju spare na glavu. Na njih stavljaju bačve, nose ih uskim ulicama na rivu, ispiru morskom vodom, ostavljaju tjedan, dva da dočekaju kraj ljeta. Vinom će ispirati sol iz bačvi početkom zime.

Prolaze sjenovite žene ispod visokih kamenih zidova s bačvama na glavi. Ide i ona, Košta D. Ivanica, udova pokojnog Slavka koja me izliječila ribljom juhom. Anđelko i Ivka D. stoje na pragu kuće ponad njene i prate njen silazak.

Nada sjedi na suhozidu, Vjeko nabija loptu.

Prolaze sjene ispod visokih kamenih zidova. Nose tišinu u sebi.

Tada i u kamenu čuješ život, dok tišina balansira nad suhozidom.

Kamen razlikuje težinu zmije od težine guštera. Zmije se maze kamenom. Gušteri zaobilaze zmijsko kamenje.

Tomislav Ribić

PJESMA O MENI

Ja sam neukrotiva kao čežnja.
Moje tijelo je stakano
od snova, kamenja i grmljavine.
Tiha oluja spava
u mojoj zlatnoj kosi.
Oko bijelog mramora mojih nogu
raste plavetnilo divljeg cvijeća.

Rođena sam ispod ljetnog neba
progonjenog munjama i poljupcima.
Ja sam plod
žene – koja si je prerezala vene
i muškarca – koji je sve umio popraviti.
Sve osim slomljenih krila.

Na mojim ramenima
ptice uspomena odmaraju
svoje nježno perje.
Moje srce njihovo je gnijezdo.
Milujem ih tišinom
i nečujno pjevam
o sreći mojih roditelja.

O sreći neuhvatljivoj kao rosa
i snažnoj kao oluja.

Ja sam spomenik njihove ljubavi.
Neuništiva sam.

Viktorija Majačić

KAD BI CVIJEĆE HODALO

Kad bi cvijeće hodalo,
Livade bi se raspršile na sve strane.
Cvijeće bi hodalo,
A njihale bi se njihove tanke grane.

Kad bi cvijeće hodalo,
Šafrani bi se miroljubivo grlili s irisima,
Ljubice bi dobronamjerno u vrtove padalo
A ruže bi samodopadno 'bučale' svojim mirisima.

Kad bi cvijeće hodalo,
Maslačak bi zamolio za rukicu list suncokreta,
Neven bi se skrivao od šafrana,
A pitoma ljubica bi ih s ljubavlju vodio na počinak do kreveta.

Kad bi cvijeće hodalo,
Iris i maslačak sklopili bi vječni savez
Da ih ništa neće baciti u kavez
Sukoba, ljubomore i zavisti,
Jer bi se sva cvijeća udružila u radosti.

Maslačak bi zavolio svoju ranjenost,
Da iskazuje jaku zbunjenost
Pa čak i svoju čestu slabost
Da ne prepoznaje samo svoju unikatnost.
Tada se ne bi tako mučila
Prepoznavati suncokreta i ružu
Na pužu,
Koji bi je htio utješiti
Da sebi tako ne pati.

Ljubica bi nastavljala nježno milovati
Šafrana i nevena,
A maslačak bi počeo shvaćati
Da nije tako teško sebe prihvaćati.

Iris lijepi bi tada naposljetku razumio
Da ljubav sa maslačkom bi njega umio,
Uronio u beskraj bunara dobrote,
I da je to svrha svake iskonske, pa i biljne ljepote.

Ksenija Ninčević

da oživim

da ovime
da s ovime
sa svime time
i posvema
oživim
da živim
i odživim

u nevidljivost svoju
da se uživim
i kad uronim u kakvu boju
to da nadživim

držim to
održivim

Siniša Kolarić

***

Jutros, u 07:50 udario me vlak.
Dan je bio tih i nedorečen,
savršen za umiranje.
S visine sam gledala moje ruke i
noge razasute po tračnicama,
nalikovale su na nepospremljene
kazališne kulise,
kartu pocijepanu od nemoći,
posvuda se širio miris vinila i vrane
su već oblijetale svoje krugove.
U smrti sam bila skromna,
nije bilo koračnica ni buketa
naslaganih po mome mrtvome tijelu
nije bilo crnih, svijenih traka s
zlatnim slovima
ni redova uciviljenih koraka.
Samo jedna zlatna kosa,
jedne ruke i jedan obraz,
jedno mjesto ispod oka gdje sam ga ljubila,
jedne kestenjaste oči
kako mašu i zovu me natrag.
Sanjala sam da me udario vlak,
rekoh im
i tek mrtva sam znala zbog čega bih
tako rado živjela.

Anica Miličević

"Ruka u ruci"

Handel
100, 3.A

Ruka u ruci

Niti jedna ljubav,
ne voli slabiće.
Pa kad ju nađeš,
odmah za rukav,
bez straha i čvrsto,
k sebi je povuci.

To dobro znaju oni,
koji su se opraštali,
s onim pogledom,
da će se opet sresti,
bez puno riječi,
i po zadnji puta,
ruka u ruci.

Sanja Kokotović

Rijeka

Ima jedna rijeka
od davnina ona teče
bilo jutro,bio dan,
suton ili mrkla večer.

Kad joj priđeš okrijepi se
vrijedna joj je svaka kap.
Skloni kamen što je priječi
da joj sretno pada slap.

Niz nju kreni ponosito
tu je za tebe da je pratiš.
ako padneš ili zapneš
da se lakše do nje vratiš.

I pogledaj nekad nazad.
Tamo stoje uspomene:
radost,sreća,tuga,nada
u kapima su pospremljene.

Ima jedna rijeka.
Dao nam je dragi Bog.
Ima jedna rijeka
života tvog i mog.

Željka Fantina

KOSCI

Čekam da padne noć
Da skinem sa sebe
Lažni osmijeh i
Tuđe probleme,
Iako ne znam razliku
Između tuđeg i svog.

Ne sjećam se zvuka
Svog kucajućeg srca
Čujem samo šum.
Krik galeba.

Otkopčavam svoja rebra
Da provjetrim
Tu staklenu pikulu
Što skriva cijeli Orion.

Vadim polako
Sve emocije
Pa ih gužvam i
Bacam
Jer TO je patetika.

One nisu za umjetnost,
A ni za život.
Jutro kosi sve pred sobom.
Zakopčavam rebra,
Namještam osmijeh,
Supernova.

Anamarija Brajović

ZNAM

Znam da me voliš
I ja volim tebe.

Otpisano
Ugašeno.

Poljubac u čelo
Otvora portal
Širi horizonte
Približava nedokučivo
Mijenja stanice
Hrani izgladnjelo
Zazelenjuje pustoš
Sadi život u
Jalovu zemlju.

Budi smisao postojanju
U Tvome sjećanju.
Spaja mostove
U petlje prstiju
Pušta korijenje
U dušu
Dok ne postane
Jedna.

Zatvara vrata svemu
Poznatom
I zahtijeva nadljudsku
Hrabrost.
Testira granice
Predanosti
Uspavljuje vukove
Okrjepljuje načela
Oplemenjuje
Davno zaboravljeno
Dijete.

Znam koliko je koštalo
Da to priznamo na glas:

Ja volim tebe
I ti voliš mene.

Stjepan Radić

Daje glas nemoćnome
I šansu oprost.

Grli auru

Pružila milost
Za sve zaboravljeno

KOME TREBAJU TE MOJE PJESME

kome trebaju te moje pjesme
od razgovora juga i modraca napisane
od vitkosti čempresa
i jadicovke bure
od posrebnog sunca
i mjeseca nad punim kamenicama
od zvijezda u djevojačkim očima
i dažda nad surim kostima planina
od mreža i igala u rukama ribara

kome trebaju te moje pjesme
vinovim lišćem u jesen tvoju ovijene
baci ih u gusternu
ionako su od iste dubine

možda izruju zemlju
možda pomaknu kamen
i pronađu svoj put do plavog beskraja
među svoje, sebi slične
one koje će razumjeti njihov šum

Vesna Štulić

DIDA

I napokon je izašlo sunce nakon kiše,
I zapuva je neki vitrić pa barku njiše.
A izaša je i na balkon dida,
Za barku punu kiše brine njegova kosa sida.

Brže, bolje se obuka,
“Moran po' brod ošeka'!”
Skupa smo niz skaline pošli,
I za tren do mora došli.

Već je on u brod uša,
Pa mu je malo mirnija duša.
Meni je da neke konope da brojim
I gleda me s dva oka kako vanka stojim.

A ta su dva didina oka,
Baš ka' more, plava i duboka.
A priko njih, na nosu stoje,
Neka stakla prozirna, bez boje.

I baš tu, di smo mi sad,
Moj dida je provodia mladost tad.
Pa se mladih dana i on sitia,
I sve mi ih redon ispropovidia.

Brzo nan je vrime prošlo,
Sunce već je zašlo.
“Dida tribali bi poć,
Vidiš li da je pala noć.”

Sara Žižak

Živimo u sekundama
U sitnom osmijehu
Skrivenom značenju
Bljesku sunca

Svakodnevno pomisliš kako
vrijeme leti i ne staje
Kako ti život ubrzava pod petama

Ne misliš kako je jedan jedini dan
satkan od tisuću momenata
proporcionalan cijelom životu

zapatljanost u mislima,
šala prolaznika,
umor obaveze,
dodir vremenske nepravilike,
okus obožavane hrane,
osmijeh voljenih,

bogatstvo svakodnevnice
ponovljene opet i opet

život je jedan dan
sve ostalo samo je njegova
preslika

Antea Babić

PREPUŠTANJE

Sunce se kolebalo pod obzorom,
dok sam, kroz pisak ogoljele molitve,
metastazirala u snažnu ženu na pragu
tek iznikla doma.

Sunce nije bivalo drugo do zlatnjikavi
razmaz,
komadić nebrušena stakla kojim si mi
u obraz utiskivao nježnosti,

vraćajući me životu tiho,
i kad bolje promislim,

kao da si već tada naviještao da će
boljeti skora topla smrt.

Sunce je odzvanjalo nebom,

a ja sam ga poželjela privući k sebi i
ispisivati iznutra,
ispunjavati ga čudesnim poretkom
slova,
pričati mu priče pred počinak,

veličanstvene priče o velikom Tebi -
mom daru, mom bremenu;

neuništivo ga prožeti Tobom.
Sunce se nećkalo, naguravalo, odbijalo
sjati,
dok sam se iz lijepe mlade žene
probijala
natrag u smežurana ramena starice

kojoj nije ostalo ništa osim želje urasle
u želju.

Irena Čurčić

MIRIS BADNJAKA

Jutro

Vanil kiflice, paprenjaci

i kava za dvoje

Bor u dnevnoj sobi

i na njemu tisuću zapetljanih lampica

Podne

Grad titra od uzbuđenja i iščekivanja

Kuhano vino, fritule, vruća čokolada,

kobasice, sarma, smijeh prijatelja i

nagovještaj snijega

Večer

Pada snijeg

Lampice su raspetljane

Na stoliću je čaj od mente

Griš me pod dekom

dok ti šapućem neke zaboravljene misli

Upijam tvoj miris

Mirišeš na prošlost,

na budućnost,

na nas

Ivana Lovrec Capps

TEBI

Tebi pišem ovo.
Tebi koja u noćima
mojih nemira
bila si uvijek tu.

Tebi pišem
gledajući u
more prozirno.
Želim te nazvati,
da ti kažem
koliko ovo more
bistro je
kao i sva naša
mora u sutonima
proljetnih večeri
kada u šetnji
slušala si
moje priče,
moje dvojbe.

Tebi koja
si mi sve to
znala objasniti.

Tebi koja si u
mene unosila mir.
Tebi koja si
moja luka
nakon razornih
oluja života.

Tebi s kojom
imam potrebu
svakodnevno
pričati.
Tebi majko u
mislina svojim
pišem neprestano.

Zdravka Meštrović

Ona je ljubav

Tražila je ljubav po svitu cilom,
U tuđim očima, u nečijoj riči,
Mislila je – kad je neko zavoli,
Tad će napokon biti cila.

Gledala je filmove, slušala pisme,
Čitala stihove, pitala zvizde,
Kad će doć neko da je razumi,
Da je voli onako kako treba?

A onda je stala, bez puno buke,
Pogledala svit kroz svoje ruke.

Ruke šta su držale brata kad je pa,
Ruke šta su dida pokrile kad je zima došla,
Ruke šta su nosile svitlo u mrak,
I grlile svaku dušu šta se osićala loše.

Pogledala je suze šta su tuđe brisale,
Riči šta su melem bile kad je grubo bilo,
Smih šta je ka sunce svit rasvitlija,
Srce šta se slipo davalo.
I tada je shvatila – ne treba tražit,
Ljubav nije negdi daleko

Nešto šta negdi stoji,

Ljubav je bila u svemu šta je činila,
Ljubav je sve šta ona je bila – od početka do kraja.

Sara Turković

Kuda misli plešu?

Djevojčica ne prati tijek svojih misli
Njene su – sustići će ih već nekad
Gleda razbacane ideje i lovi ih poput krijesnica

Vrhovima prstiju
Lako kao balerina

Zažarene oči pod mrzovoljnim obrvama
Sijevaju ka njoj nerazumijevanje

U stroj!

Hihotavi smijeh mlađe sestre
Voli sve njezine razbacane misli
Djevojčice su čista radost
Mirišljava cika i večernji umor
Uz dječje krevete ušuškane školske torbe

Jasmina Perić

Nedovršena proza

Kako ću znati da li jesam
Pitati ću sebe
Zašto nisam

Riječ koju satkanu od niti
Puštam niz ruku i prste
Da klizi
Pitati ću sebe zašto nisam!
Zraku sunca što puštam kroz prozor da uđe
Pitati ću sebe
Zar stvarno to jesam!

Uzvicima nijemim gledati ću
U noć
Što hladno me grli u tami

Pitati ću još jednom
Svoju nedovršenu misao
Da kaže mi zašto
Nisam
Kad znala sam
Da mogla
Jesam

Kroz gumene naočale
Riječi što gledam klize mi
Niz prste
Ostaju utkane
U srcu

I dalje se moče
Ponekad u suzi što ostaje u oku
Ponekad samo...

Zašto nisam?

Maja Vugrinec Walter

28 DANA

Nisi svijetu dala dijete
I ovako te mi kažnjavamo.

Krv.

Na početku bijaše krv i sve iz krvi nastade.
Ja sam rođena da stvaram.
Još samo jedan ciklus
i bit ću snažnija,
cjelovitija,
bolja
da izvršim svoju ulogu.
Krv.

Ja sam rođena da rađam.

Krv.
Unaprjeđenje.
Moja sudbina
je zadana.
Ja ću biti majka.
Jednom.
Sad nisam.
Vlada krv.

Na početku bijaše krv i sve iz krvi nastade.
Kad postanem žena rodit će se krv.

Kad postanem nerotkinja stvorit
će se krv.

Kad rodim dijete ono će iz krvi
nastati.

Što ako ja ne želim?

Krv.
Što ako JA ne želim
biti
ono što
trebam.
Mene se ne gleda.
Mene se ne pita.
Mene se kažnjava.
Krvlju.

Laura Ivić

Proljetni hram

Drhtavi treptaj proljeća,
I pogled kroz trepavice.
Sramežljivi osmijesi cvijeća- moj
vrt.

Otkucaji srca mog,
Zvuci ushićene duše,
Utječu ljepoti života – ponizni
ditiramb.

Radost leluja svijetom,
Vjetrom, kišom i suncem...
U opojnom mirisu zagrljaja Tvog -
blagoslov ljubavi

Ivona Grgas-Roknic

Mati

u očima njenim tuga se krije,
umorna od života nije kao prije.
godine su njene prošle u trenu
sada je vidim umornu i snenu.
Za nju imam samo riječi hvale
Te njene ruke puno su mi dale.
Oprosti mi majko, Duša me peče,
Srce kao tvoje Nitko nema veće.
Misli na tebe
Nikad prestat neće,
Za rođendane tvoje Darivat ću ti
cvijeće.

Dino Đelmo

Librić

U kužini kraj komina,
uz molitvu, dičji plač
za ručak se ila pura
rašćika i koromač.

Boson nogon gazila se drača,
motikon se okapalo zelje,
čuvalo se svako zrno grožđa,
i šenice dok je žrvanj melje.

Mučili se ljudi i živina,
skapavali volovi od rada,
dizale se ruke ka oltaru
čvrston viron gajila se nada.

Poštiva se librić i raspelo,
sveta slika stiskala do bola,
zakon bila krunica u ruci,
a svetinja dica oko stola.

Tea Maršić

Dućan

Molim te odi u dućan.
Kupi mi hranu
i kupi mi ljubav u dućanu.

David Sambunjak

Odgovor

Tuk-tuk. Tuk-tuk.
Odjekuje zov srca mog.

Tuk-tuk. Tuk-tuk.
Šapat se ori kad zoriš u rog.

Tuk-tuk. Tuk-tuk.
Glas najlakše dođe u noći.

Tuk-tuk. Tuk-tuk.
Pronaći ćeš ono što tražiš

Tuk-tuk. Tuk-tuk.
Osluhneš li u samoći

Tuk-tuk. Tuk-tuk.
Postojan jaz između sna i moći.

Paula Laloš

O, luno moja
Sa svim tim stelama oko sebe
Koliko očiju leži na tebi !.
Očaravaš ih svojim svijetlom
a to svijetlo i nije tvoje,
ali nije ni bitno
jer samo smo nas dvoje.
Čista, netaknuta
uvijek tu za nas,
srećom, neću biti tu
kad dodje ti čas.

Ante Bilić

PRIRODA U NAMA

Stapam se s cvijećem oko sebe
trava mi prodire u kosti
srce mi se pretvara u drvo:
sada sam jedno s prirodom
proljeće iznutra i izvana
topli kolovoz mi prkosi
znajući da želim još jednom
zaspati u toj zlatnoj kosi

plačem pod zvjezdanom noći
uzburkano me more zove
da skočim natrag unutra:
tamo se nalaze suze moje

ali ja sam se osvrnuo
izgubio među drvećem,
lišće mi miluje kožu
dok plešem sa proljećem

sad mi se vratila nada
možda stara ljubav opet cvjeta
priroda je u nama:
mi smo definicija ljeta

Andi Marković

O' VI

O' vi trbušasti s olojalom kičmom,
dugim grabežljivim prstima, slatkorječivim
jezicima, velikim
komfornim stanovima i impozantnim
vilama.

O' vi s ogromnim štednim ulozima,
izrazito nemoralnim facama,
materijalno razuzdani,
duhovno začahureni, što skrivati svoje
varljive oči iza skupocjenih okvira
naočala.

O' vi preporođeni iz siromaštva,
što druge učiniste siromašnim,
uhranjeni suvremenošću,
da bi nas lišili budućnosti.

Miroslava Čepnja

LAMPEDUSA

Hrapavi ugao nakrivljenog neba
Jata duša ispituju smjer
Zbijeni strahovi lepršaju morem
Rastrganost
Tačka na pučini
Tačka u povijesti
Na obzorju konture Raja
Limene konzerve pune života
Plutaju
Bijeg kao poslanica usudu
Okačeni na spas
Nabujale riječi u plimi šutnje
Raspukle emocije
Odbijeni koraci
Granice bez ideja
Lica otisnuta u površini mora
Šutnja
I mrak Svemira
koji se obrušava na nas

Santina Baškarada

Što je svrha ljubavi

Znam ljubav jako boli
Kada se stvarno voli
Znam ljubav će teško proći
Ali ko će poslije plakat moći

Ljubav je beskrajna linija
Ali velika prilika
Kuju nikada ne treba propustiti
A ni napustiti
Na vrijeme se treba probuditi
Jer će te ona poljubiti i neće nikada
odglumiti

Ali ipak se ona najviše voli
I o njoj svaki dan govori
U društvu, na radiju ili tv....
Njoj ne trebaju sponzori
Ni glupe reklame
Već malo hvale i beskrajne
noći

Ante Jelenko Dodig

NASUKANI ARGO

vratiš se odakle si pošao
vratiš se da mrziš što si se vratio
crnomorskom slivu da tečeš
shimer and shine populaciji
švercerima robe
putujete u istom pravcu
plavi dunav zlatni pek nasukani
argo
svjetlucavo i sjajno
okićeno zmijama po vrbacina
što se kote po obalama
dvorišta napuštenih
shimer and shine populacije
koja je izrodila izrod
preprodavačicu LOGOSA

Milijana Rajčić

DA MI JE KIŠA BITI

Da mi je kiša biti,
u kapi se pretvoriti
da joj kosu nježnu ovlažim
nježnim da joj licem klizim.
Da mi je kiša biti.

Da mi je kiša biti,
sitna i krhka kapljica,
da na njen padnem dlan.
Da me u dlanu stisne,
da se u njezine pore uvučem,
jedno da s njom postanem.
Da mi je kiša biti.

Manuel Košutar

OSTANI

Neboderi čežnje
prostiru se ispred nas
dijelimo strast godina
u starim albumima
u treptaju novih svanuća
u bistrini pogleda
mi smo dvije razigrane
planete svemira
s ukosnicom leptira na trepavicama
Ostani
s tobom i vrijeme krilato juri
otvaraju se neistražena
vrata života
ti znaš kako zakomplicirati
ljubav
kako objesiti tugu
po granama suncokreta
i biti tako prokleta čist
s dušom pretočenom
po drvoredima parkova
Ostani
u jakosti žuborećih želja
na dlanovima godina
Trebam te u koprenu ocvalosti
kada ću biti neprepoznatljiva
hladna i ranjiva
a ti ćeš svejedno ljubiti
jeku mojih ispjevanih koraka
Ostani
u jutru hladnih poljubaca
čipkastog inja na prozoru života
kada ne budem znala
koliko još ljubavi vrišti u nama
koliko se još kilometara sreće

prostire ispred nas
s nadom da će uvijek postojati
Ostani u vulkanu srca
u očima tame
na usnama naboranim
na pragu nabubrene noći
I kad zaboravim tko si
svejedno me dodirni nježno
da osjetim te
Ostani i šapni sutrašnjem danu
i šapni sutrašnjem danu
da me ne probudi lomljivu
i samu

Evica Kraljić

ZABORAVLJENI TABLETIĆI

BIJELI TABLETIĆI DIO SU HRVATSKE TRADICIJSKE KULTURE
NA SEBI IMAJU MAŠTOVITE HEKLANE SKULPTURE.
ŽENE SU IH VRIJEDNO HEKLALE OD DAVNINE
JOŠ KAD NIJE BILO STRUJE, INTERNETA NI VEŠ MAŠINE.
TABLETIĆI SU JAKO LIJEPI, PUNI DIVNIH ŠARA
CVIJEĆA, LEPTIRA PA ČAK I BUBA MARA.
NEKI IMAJU KRUGOVE, TROKUTE I KVADRATE
U PRAVILNOM NIZU JEDAN DRUGOG PRATE.
RAZNIH OBLIKA I VELIČINA ONI MOGU BITI
UGLAVNOM SE HEKLAJU, A NA PAGU SE MOGU I ŠITI.
HEKLANJEM SE IZRAĐUJU TABLETIĆI, STOLNJACI I ZAVJESE ZA PROZORE NAŠE
ZATO IH STAVITE U STAMBENE PROSTORE VAŠE.
NA FRIŽIDERE, TELEVIZIJE, ORMARE ONI SU SE NEKAD STAVLJALI
ISPOD VAZA NA STOLU ISTO SU SE POSTAVLJALI.
PAŽLJIVO SU SE ODRŽAVALI I PRALI DA BI OČUVALI LJEPOTU
ONDA JOŠ I ŠTIRKALI DA BI ZADRŽALI ČVRSTOĆU.
DANAS SMO SKORO ZABORAVILI NA TABLETIĆE
I U RUKE UZELI MOBITELE I KOMPJUTERIĆE.
ZATO SVI ZAJEDNO UČINIMO DA SE TABLETIĆI SPASE
I DA PONOVO NAŠE DOMOVE KRASE.

BILJANA FRANCIŠKOVIĆ

Šuma neradnim danom

Mogla bih danas
u planine ili bar
u šetnju šumom,
nekim zaraslim
a prozračnim putem
Slušati žu-žu-žunu
kako pjeva sa ševom,
dok ponad proljetnog proplanka
škanjac vreba
nepažljive voluharice
Mogla bih danas
otići u čudesnu šumu
ali ne želim
više hraniti agoniju.
Ili možda pelargoniju?

Ponekad su slične,
tako jako,
dok šećem otvorena
tim neradnim danima,
po travnatom makadamu
sa šumom

Bojan Pecnik

Vukovar - zeleni grad

Kroz Vukovar Dunav teče,
Uz rijeku obitelj šeće.
Vesela djeca promatraju drveće
A stari kestenjar kestene peče.

Mladi i djeca se na biciklima voze,
Starci sjede u hladu vinove loze.
Parkove krasi šareno cvijeće,
A 18. studenog mi palimo svijeće.

Grad Vukovar lijep je i čist,
na ulicama je negdje poneki list.
Zelena rijeka i nebo plavo
Uče nas da je recikliranje važno i zdravo.

Matea Anđela Kos

Bolje sutra

Istina je laž
pаметan-lud
sitost-glad
pošten i dobar
uzaludan trud.

Nadamo se nečem boljem
dan za danom prolazi
bolje sutra ne dolazi.

Svanula su mnoga jutra
ne dolazi bolje sutra.

Gasi se svaka nada
dok lopovluk, kriminal vlada.

Svanut će još mnoga jutra
neće doći bolje sutra.

Uzalud ga čekati
boljeg sutra neće biti.

Ivanka Jović

(S)poticanja

Čije stope gazim
Kome ravnam stazu
Dal' je to put
Pitam ljude u prolazu

Pokazuju mi na vrijeme
Nude košare pune voća
I jeftine kožne jakne
Na licima im samoća

Gledam nebo nema ptica
Šuma mora jedva se sjećam
Ne znam kamo
Al' hodam, to osjećam

Kosa rjedi lice blijedi
Unatrag se tijelo kreće
A duša kao dijete
Želi odrasti od sreće

Marija Zekanović

GOSPODINE

Svevišnje srce si ti,
samo ljubav ti si,
o Gospodine,
kako sjajan li si!

Tihu radost mi daješ,
pjesmom hraniš mene
i milošću svojom
tjeraš tamne sjene.

Vedriš čelo moje,
u oči sjaj mi liješ,
dahom me svojim budiš,
skupa sa mnom se smiješ.

Zibaš mene u naručju,
uzglavlje mi sam dlan Tvoj,
pogledom mi miluješ obraz,
zagrljajem svojim čuvaš život moj!

Štitiš mene od vjetrova,
ma koliki,jaki,pušu,
ne daš zlim duhovima
da dodirnu moju dušu.

Kad mi mrkla tama
obavije mjesec žut,
tad ne hodam,tad poletim,
svjetlo Tvoje kazuje mi put,Gospodine!

Keti Mijolović

ŽIVLENJE PRELETI KAK LEPTIR Z VISINE

Leti leptir z visine
Veter mu zeme dah
Kroz planine i doline
Kaj da ga je nečeg strah

Z jutrom si mlad
V noći si star
Tak življenje preleti
Kak leptiri z visine
Kojemu je kratko živeti

Mia Behtan

UZ ŠALICU KAVE

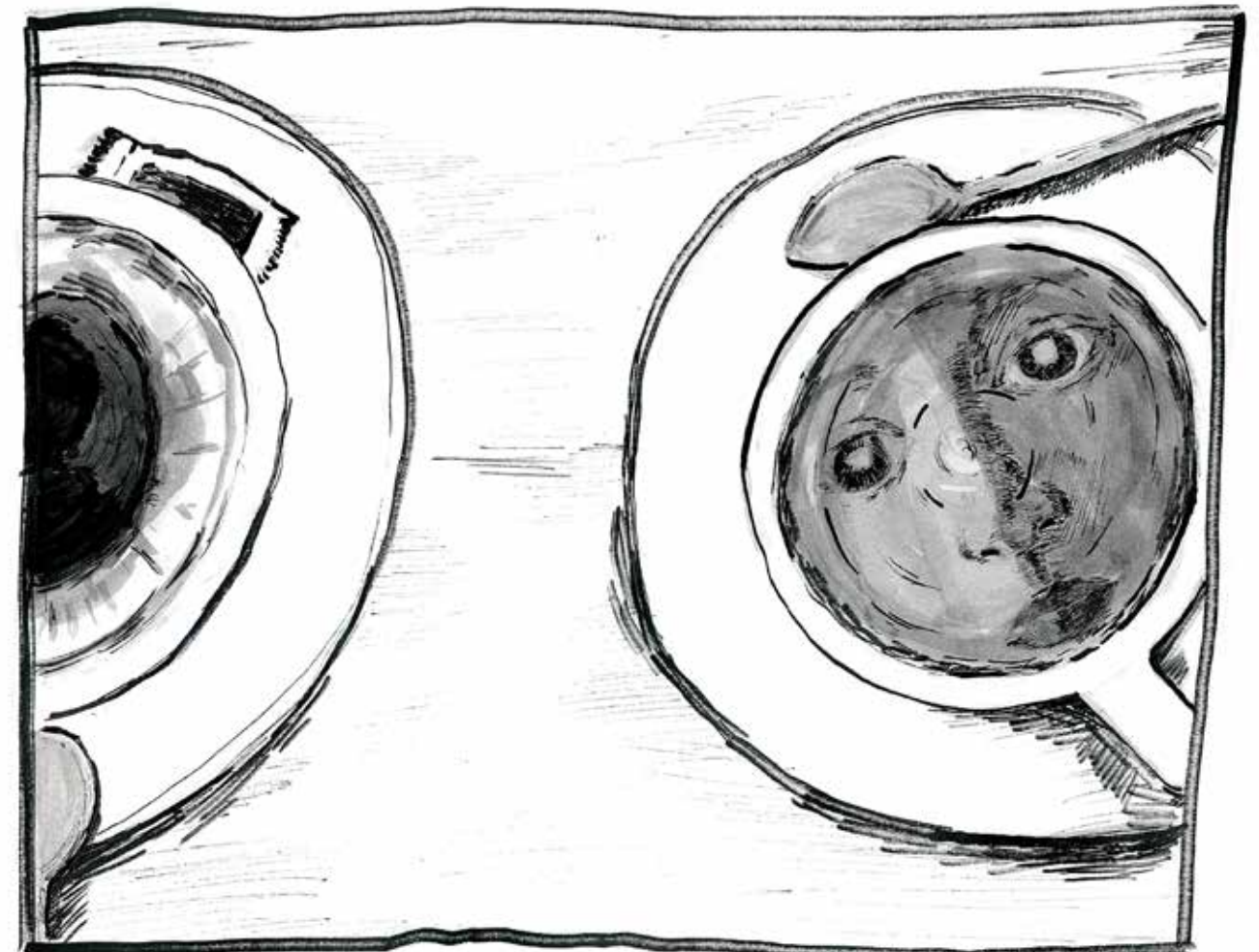
U malom prostoru
uspomena,
onako bodlerovski
mračnom,
uz prozor kišnih
suza
sjedi dvoje
uz šalicu kave.

Miris
dekadencije trenutka,
želje utopljene u strast
trajanja,
ispija se gutljajem
te crne, mračne kave.

Gorak okus
prošlosti,
strah od onog što
dolazi,
zadnji gutljaji tope se u
mraku
gorčinom ispijene kave.

I opet sve ostaje
u mirisu i zraku,
onako, pomalo
boderovski,
tek, uz šalicu kave.

Nikolina Mojić

„UZ ŠALICE KAVE“ LORIS LAPČIĆ
3.C

PJESMA O ŽENETINI

Sablast mi je na dušu pala
Nikad joj nisam rekla hvala.
Hvala, aveti, hvala!
Da me ti nisi obuhvatila,
Nikad ne bih postala
Ovo što sam danas!
O sablasti, o aveti, hvala!
Još jednom hvala!
Hvala što sam pala
I hvala svecima što sam
Na noge stala!
Malo, pomalo koračala,
iz crnila se probudila!
O, hvala za noć,
O, hvala za košmar!
Jer tek sada znam
Što u sebi imam!
Svjetlost je na mene pala,
ali tada još to nisam znala!
Žena za sva vremena,
Jaka, čvrsta, od latica sazdana!
Hvala, o Aveti moja!
Ja sam sada ona ista Ana!
Od kada sam na vlastite noge ustala
I svjetlo na kraju tunela spoznala!

Ana-Marija Hadžić